

VZDOR

časopis utlačanej a vykorisťovanej väčšiny

časopis vykorisťované a utiskované väčšiny

November/Listopad 2013

<http://casopis.vzdor.org>

★VZDOR

Je na čase vytriezviť!

V predaji od
17. novembra
1989

Z OBSAHU:

Snaha uzavrieť dŕľ Paskov—Povolební zamyšlení nikoli pouze o volbách—Čo komu tečie?—Vývoj protestného hnutia na Slovensku—Jak volit proti režimu?! - Voliť nestačí, organizuj sa! - Baťovské fabriky za vojny— V Bojniciach spoločne proti Baťovcom! - Kalatozov: Já Kuba—Revolúcia alebo prevrat?

★VZDOR

Odbory OS ČMS a mládež SMKČ na pracujících nezapomněly

Zatímco upoceně postavičky, neschopné loutky, šmelináři, dekadenti a nagelovaní kariéristé hledají cestu k poslaneckému korytu, třídní Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska a komunistická organizace mládeže SMKČ jako jediné NEZAPOMNĚLY na pracující a aktivně se účastní akcí na podporu horníků z dolu Paskov. K celé situaci, kterou nedokáže řešit ani „levicoví“ politici nebo populisté svými primitivními kulinářskými recepty či pravicoví privatizátoři a neoliberálové sociální genocidou, se vyjádřil ve svém prohlášení za OS ČMS Stanislav Grospič:

„Jménem Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska i svým vyjadřuji horníkům z dolu Paskov hlubokou solidaritu. Pokud dojde k uzavření dolu, přijde o práci minimálně tři tisíce lidí. To bude velkým sociálním problémem nejen na Ostravsku. Snaha uzavřít důl Paskov ze strany jeho vlastníků ukazuje v plné nahotě podstatu dnešní společnosti zbohatlíků, burzovních makléřů a nadnárodních společností. Mzdy horníků za odvedenou práci pro ně představují pouze nákladovou položku snižující jim jejich možný soukromý zisk. Když jim zisk klesá, dovolávají se tzv. vysoké nákladovosti a nutnosti finanční pomoci státu a vyhrožují vyhozením lidí ze zaměstnání na dlažbu. Tak postupuje i NWR ovládané vlastnický Zdeňkem Bakalou v případě dolu Paskov. Je to nelidské. Proto požadavky horníků udržet si zaměstnání a nepřistoupit na snížení ceny své pracovní síly o 20 % vnímám jako oprávněné.“

Díky aktivitě OS ČMS věc Paskova podporila i Světová odborová federace. Stejně tak jako problém sociální genocidy Moravskoslezského kraje nevyřeší reformisté a zrádci pracujících reprezentovaní sociálně demokratickými dělnickými aristokraty, nevyřeší jej ani pseudolevicová dočasná vláda nebo velkohubý prezident. SMKČ, zřejmě jediná organizace v našem kraji, která nehledá cestu ke korytům ve sněmovně a v zastupitelstvech, se aktivně účastní akcí k Paskovu – koneckonců i mezi horníky z Paskova jsou členové SMKČ. Svaz mladých komunistů vydal své prohlášení, z něhož cituji:

„SMKČ jednoznačně zastává názor, že takové klamání slovy, jakého jsme svědky u panů Zemana či Rusnoka, je v konečném důsledku nebezpečnější než otevřená podpora uhlobaronských zájmů. Strhnout závoj z odborářských milionářských bossů, kolaborantů s buržoazií, sociálních demokratů a reformistů z různých stran a hnutí považujeme za povinnost a předpoklad k prvnímu kroku většiny společnosti proti systematickému ožebračová-

ní. Na kauze dolu Paskov je nebezpečnost těchto slovních cvičení sociální demokracií, případně úskali živelnosti a sezení v koutě KSČM, velmi patrná.

SMKČ vyzývá horníky OKD, ale i další dělníky, zaměstnance, chudé důchodce, studenty z proletářských rodin, některé OSVČ a živnostníky z Moravskoslezského kraje i celé ČR k vyvolání tvrdého tlaku na vlastníky NWR, vedoucí odborů, kapitál a jeho stát jako takový. Nezačneme-li teď, budeme krutě poráženi i nadále. Vyzýváme horníky a dělníky OKD, ale i všechny vykořisťované a zbláčené v ČR k jasnému požadavku na nezavírání dolu Paskov, zachování zaměstnanosti a výše mezd horníků.

SMKČ dlouhodobě předkládá požadavek, aby hodnoty, které vyvěrají z přírodních zdrojů naší země, patřily národu, nikoliv soukromokapitalistickým parazitům. Prosazujeme také, aby hodnoty, které většina společnosti vytvořila, patřily jejich tvůrcům. Z toho důvodu voláme po znárodnění těžby nerostných surovin v ČR, včetně dolu Paskov a OKD, po kontrole a řízení těchto podniků dělníky, zaměstnanci a třídními odbory.

SMKČ nabízí toto řešení většině národa, té většině, která tvoří hodnoty a je dalším možným terčem ziskových zájmů parazitní buržoazie. Cestou k vydobytí tohoto požadavku, ale i dalších požadavků horníků, dělníků a zaměstnanců v případě dolu Paskov, ale do budoucna i jinde, může být například okupační stávka. Horníky a dělníky dolu Paskov k ní vyzýváme a nabízíme jim naši účast a pomoc.“

Jako jediní jsme nelhali, jako jediní aktivně vystupujeme. A jako jediní nepáchneme šmelinou, korupcí a kariérismem. Naše členy a třídní odboráře neobelháváme jako reformističtí bossové Zavadil, bývalý pravičák pijící pivo s Kalouskem, nebo Dufek s hodinkami v ceně 10 průměrných platů. Naším vzorem není zkorumpovaná odborářská aristokracie, ale akční odbory jako řecké PAME. Naše členy a odboráře vzděláváme, protože pracující bez vědění nejsou nic; s věděním jsou síla. Nepomohou populistická řešení, pomohou jen třídní řešení – a to nejen v určitých regionech, ale v celé zemi. Připojujeme se ke zkušenostem a programu Světové odborové federace, který jasně říká: „Je nutné pochopit, že kapitalistický systém překročil své historické limity, je shnilý, a tudíž vyřešení a skutečného východiska k osvobození mezinárodní dělnické třídy nelze dosáhnout vylepšováním a modernizací kapitalismu, ale jeho svržením.“

Martin PEČ PR

Za minimální mzdu 600 €!

Otvorený list, v ktorom členovia Vzdu – HP a Lekárskeho odborového zväzu požadujú minimálnu mzdu 600 eur pre každého pracujúceho na Slovensku, podpísala väčšina nezdravotného personálu NsP Myjava a mnohí ďalší po celom Slovensku.

Minimálnu mzdu požadujeme pre všetkých pracujúcich, nie len pre zamestnancov jednej nemocnice, alebo pracovníkov jedného sektora.

Túto sumu považujeme za akési minimum pre normálny život pracujúceho človeka v súčasných podmienkach. A už počujeme hlasy profesionálov – ekonómov, politikov, že sme buď populisti, ktorí sľubujú nesplniteľné (na to tu však máme populistov už 24 rokov), alebo sme blázni.

Už počujeme, že sa to nedá, lebo nie sú na to peniaze. Rovnako tak počúvam, že znížime zamestnanosť, pretože kapitalisti nebudú ľuďom platiť „tolké“ peniaze a radšej nezamestnajú nikoho.

Prepočítajme si dané tvrdenia na drobné a pozrime sa na ich podstatu. **Tento režim sám o sebe tvrdí, že nedokáže zabezpečiť ani minimum pre dôstojný život.** Prečo potom pracujeme, keď sa nemáme lepšie ale horšie? K čomu je dobrý taký režim? Nepracujeme totiž pre seba a pre spoločnosť, ale výsledky našej práce idú na konto kapitalistickým parazitom. To je hlavný dôvod, prečo je kasa prázdna.

My nemáme za našu prácu právo na minimum, oni majú za našu prácu sväté právo na miliardy. Presne k tomu je dobrý tento režim. Slovensko patrí ku krajinám s vysokým ekonomickým rastom, čo však znamená iba toľko, že vyrobíme čoraz viac za menej. Je to ukazovateľ toho, akí sme výkonní otroci. Veď nie nadarmo tu máme množstvo automobiliek a iných montážnych firiem, kde sa neraz pracuje aj za 300-400 €. Liberálov, ktorí sa vyhlasujú za odborníkov na zamestnanosť, absolútne nezaujímajú v akých podmienkach ľudia pracujú. Oni sú schopní podhodiť celý národ ako otrokov a ešte byť na to hrdí! Znižovať vstupné náklady, tak káže ich svätý trh, ktorému sa klaňajú.

Zdroje na to, aby sa mal každý človek na Zemi dobre tu už dávno sú a preto naša požiadavka nie je populistická. Pri dnešných pokročilých plne automatizovaných technológiách nie je dôvod, aby bol ešte niekto chudobný. Problémom je však len to, že celá kapitalistická výroba neslúži ľudstvu na uspokojovanie potrieb a na uľahčenie života, ale slúži len hŕstke magnátov na vlastné obohatenie.

Ak tento režim prehlasuje, že kto sa chce mať dobre, je blázon, tak nech zmizne na smetisko dejín! A pokiaľ nepôjde sám, tak mu tam pomôžeme.

Stanislav PIROŠÍK

Propouštění v CME

Mediální skupina CME, jež má ve svém vlastnictví také TV Nova, nyní propouští až jeden tisíc svých zaměstnanců. Společnost má nyní 4 500 zaměstnanců, z toho 650 v ČR. Propuštění tedy čeká téměř čtvrtinu zaměstnanců. Jak již dříve upozorňoval ředitel komunikace TV Nova, Josef koukoliček, tak se vyhazování nevyhne ani ČR, bit nejhůře zasáhne pravděpodobně Rumunsko. Nový vlastníci, Britové Christoph Mainusch a Michael Del Nin uvedli, že chtějí ukončit všechny aktivity, které nesouvisí bezprostředně s televizním byznysem. Společnost má také pobočky v Bulharsku, Slovensku, Chorvatsku a Slovinsku. I v těchto zemích tedy je propuštěna řada zaměstnanců. Už nyní byla zrušena agentura mediafax a několik dalších agentur, které Nova provozuje. Vedení společnosti uvádí, že prý probíhá „postupný proces restrukturalizace společnosti za účelem zefektivnění práce a zaměření se na klíčové ziskové činnosti.“ Společnost se nyní má prý soustředit na „nejvýnosnější projekty, s efektivně vynaloženými prostředky a klíčovými zaměstnanci, kteří nadále zajistí jejich fungování na nejvyšší úrovni“. Ve skutečnosti jde o další důkaz pokračující krize a recese, která v kapitalismu dennodenně připravuje pracující o práci a jistoty.

Michalovce koupili nové byty: Má to však jeden háčik...

To je radosti v Michalovciach. Škoda, že nie pre radových občanov, ale pre súkromníkov. Mesto Michalovce podľa oficiálnej správy kúpilo za 2,5 milióna eur 60 bytov od súkromnej firmy. To znie celkom dobre. Za jeden byt to robí približne 40 tisíc eur. Za byt v dnešnej dobe to nie je až tak veľa. Na druhej strane je to pre väčšinu ľudí na Slovensku 80 mesačných plátov.

Po prepočítaní to vyzerá poctivo, akoby si firma nezarátala ani žiaden zisk. Optimizmus sa skončí po niekoľkých riadkoch. V správe michalovského Korzára sa uvádza: „Firma si nechala priestory, na ktorých bude zarábať. Navyše získala od mesta aj lukratívne parcely na sídlisku SNP.“

Zisk si teda zarátala a nie hocijaký. Rovno trvalý, zámeňou bytov nie len za peniaze, ale aj za mestské pozemky. Kto vlastne na kom zarobil? Súkromná firma na občanoch. Firma získala peniaze mesta, ktoré prichádzajú z daní obyvateľov a neskôr obdrží aj financie z prenájmu ostatných priestorov a doterajších mestských pozemkov.

„Pekný biznis“ – reaguje jeden z Michalovčanov. V diskusii sa pridala aj jedna Michalovčanka. Jej sarkastický komentár: „Ej, ale som rada, že ma nesklamal pán primátor. Už keď sa predával tento super pozemok bolo všetkým jasné, že cieľ je jasný. Bola tam totiž nádherná škôlka. Ale biznis je biznis, načo nám tu škôlky! Potom sa to nechalo schátrať, zbúrať, postavila sa bytovka a juchú aj sa ho podarilo predat' mestu.“ Stačia tieto dva názory obyvateľov Michaloviec, aby sme získali predstavu o čo v tejto veci ide.

A toto bude fungovať dovtedy, pokiaľ bude na Slovensku kapitalizmus, kde je dôležitý len zisk a nie potreby ľudí.

Odtajnení príjmu úředníků z Pražského magistrátu

Nedávno byli odtajněny skutečné enormní příjmy úředníků Pražského Magistrátu v době působení primátora ODS, Pavla Béma. Zejména zaujali veřejnost příjmy dvou hlavních úředníků, Jiřího Tomana a Petra Durici. Dohromady se měsíční platy těchto dvou pohybovali kolem 230 000. Za takové situace je pak těžké se divit nedostatku důležitých prostředků pro rozvoj a výstavbu Prahy. Také je jasné, proč jsou takové funkce lákavé pro všemožné „podnikavce“ a bezpáteří kariéristy. Přitom byli oba výše jmenovaní zapleteni do mnoha skandálů a podezřelých činností, jako například tunel Blanka. Částky z příjmů z let 2010 až 2011 magistrát tajil. Magistrát reagoval až po dvanácti upozorněních ministerstva vnitra, že požadavky na odtajnění příjmů jsou oprávněné. Zmínovaný tunel Blanka je však jen malým střípkem v mozaice podezřelých až mafianských praktik, které se v těchto kruzích odehrávali. Policejní záznamy mluví i o přezdívkách, typu Sumec či kolibřík. Každopádně lze říci, že takovéto skandály jsou typickým příkladem obecné degenerace a korupce v kapitalismu, které jsou odhalovány pouze tehdy, když už překročí veškeré meze a „správní lidé“ z nich již vytěží profit. A ani poté nejsou příčiny takového chování samozřejmě řešeny.

Popradčania prichádzajú o zeleň v meste

„Úrady nariadili náhradnú výsadbu, doteraz nevysadili ani jeden strom.“ Oficiálna správa je stručná a jasná. Tak jasná ako zámery každého investora. Čo najrýchlejšie získať investíciu späť a ešte aj zarobiť.

Ide len o ich zisk. To je jediný účel dnešnej výstavby. A je jedno či ide o byty, obchody, alebo cesty. Všetko čo bráni rýchlemu dosiahnutiu zisku je potrebné dať preč. Ich cieľom nie je kvalitné bývanie a pekné prostredie.

Keby išlo o masovú výstavbu bytov, nebolo by divné, že niekoľko stromov a trávnikov jej padne za obeť. Tu sa však jedná o niekoľko budov. Zarážajúca je skutočnosť, že stavebné plány znižujúce množstvo zelene v meste boli vôbec povolené bez toho, žeby zahŕňali aj jej následnú obnovu.

Hlavne v súčasnosti, keď je v každom väčšom meste deficit zelene. Jednoducho je to ďalší z nespočetného množstva praktických príkladov, že dnes všetko slúži potrebám rastu kapitálu a nie potrebám ľudí.

Čo na tom, že budú žiť obkolesení betónom bez kúska života? Hlavné, je predsa, že investora nestojí obnova zelene ani cent a má potom ešte vyšší zisk. Bohatí investori si žijú vo vilách zaplatených obyčajnými ľuďmi, ktorí platia nehorázne nájomné, alebo zdieračskú pôžičku a ostatní, ktorí robia na tento ich luxus žijú v betónovej džungli.

Možno sa pýtate, o akej republike snívam. Odpovedám: o republike samostatnej, slobodnej, demokratickej, o republike hospodársky prosperujúcej a zároveň sociálne spravodlivej, skrátka, o republike ľudskej, ktorá slúži človeku, a preto má nádej, že i človek posluži jej.” – z prejavu z 28. októbra 1993

Vážení priatelia,

24 rokov je dostatočne dlhá doba na to, aby sme každý jeden objektívne zhodnotili ponovembrový vývoj, koľko „ideálov“ sa podarilo naplniť a koľko sa ich podarilo pošliapať.

Myslíme, že už nastal čas konečne „vytriezviť“ zo snov a začať sa aktivizovať v spoločnom boji za naše skutočné práva, za našu skutočnú slobodu rozhodovania, za našu skutočnú nezávislosť, pretože len spoločným organizovaným postupom môžeme naše ciele dosiahnuť!

Redakcia

Povolební zamyšlení nikoli pouze o volbách

Po předčasných parlamentních volbách v Česku, v čase, který odvál poslední zmačkané letáky a potrháné billboardy, nastala doba analýz, diskuzí, ovšem v přemíře a bezobsažnosti, která se rovná pořekadlu o mlácení prázdné slámy. Nebudu proto rozebírat svůj katastrofální dojem z mítinku KSČM v Brně, který vylepšil pouze mistrovský pěvecký výkon našeho přítele (a samozřejmě soudruha) Josefa Boudy (a píseň *Zůstanu*

svůj přehlušila vskutku fundovanou agitací docenta Grebeníčka „Lidi jsou čím dál našťavanější“, amatérismus puče v sociální demokracii (hledat několik zrádců v straně zrádců je opravdu nošením sov do Atén), vstupování prezidenta do složení sil v této straně po debaklu jeho vlastní strany (ach, jak typicky čecháckovská karikatura velkého De Gaulla, jako když vyměníme koňak za Okeny), kolaps ODS (na jejímž brněnském stánku jsme ovšem kávičkou zdarma nepohrdli), který se neprojevil v podstatě nijak, pouze přelítím hlasů do jiného buržoazii hájícího uskupení.

Za zamyšlení ale stála bez nadsázky rozumná slova u nás „populárního“ exministra Kalouska, který (a být jako další z řady antikomunistů na kandidátce KSČM, dal bych mu za ně i preferenční hlas) velmi pravdivě řekl o vlastním poklesu hlasů to, že jako nová strana se svezli na vlně protestních lístků, které jsou protestním od toho, aby příště protestovali hlasováním pro jinou stranu. Jednoduché a moudré. Pro myšlení „komunistické“ strany však nedostupná logika. Druhé, ještě moudřejší, zamyšlení tentokrát patřilo exprezidentu Klausovi, který svou exstranu oprávněně kritizoval, že se ve svých banálních vyjádřeních (a nestydím se za to, že jsem lídryni řekl: Mirko, věříme, že z Česka díky tobě nebude druhá Severní Korea)svezla po vlně antikomunismu – bohužel v době, kdy už po něm není poptávka. Inu, ty, kteří jdou cestou životem od jedné exekuce ke druhé a hledají prostředky k přežití na dně kontejneru, asi hrozba raketového útoku z KLDŘ nebo nástupu druhého Gottwalda (žel, přání je otcem myšlenky) příliš nedojala.

Klaus nabádal k návratu k neoliberální ideologii. My s ní nesouhlasíme, tuto ideologii neprosazujeme, jsme na opačné straně jasně vymezené barikády. Ale bystrý čtenář s několika zkušenostmi z opačného břehu by myšlenku aplikoval na opačný tábor. Tedy, aby se nikoli „levice“ (tento vybájený pojem),alekomunistická strana, potažmo hnutí, vzdalo laciného populismu, nedej

bože reformismu – jak by nám jej krásně naservíroval znalec umění Ransdorf zajisté s větou: „Když nechcete Lenina, nedáte si aspoň Špálu?“ – nebo odrůd všelijakých nevzdělaností (nebudu raději jmenovat, že někteří toho za 3 roky ve sněmovně mnoho revolučního nepochytili) a navrátilo se ke směřování třídnímu, ke konkrétní komunistické ideologii, k revoluční praxi – nezaměňujeme s pasivním a nekritickým nostalgismem a radikalistickým fražérstvím na Olšanech nebo fangličkářstvím a aktivismem všeho druhu.

Volby, tedy maškaráda různosti v ohraničených mantinelech buržoazního režimu, samy o sobě nemusí být předmětem ostrých diskuzí – ač je nám servírováno, že „komunistům“ unikla šance se podílet na vládě (na buržoazní vládě, jaká škoda!) a musíme počkat 4 roky (samozřejmě ještě tišeji, abychom nevadili). Za naprosto zvrácené jsem považoval pochvaly na adresu pouťového populisty Okamury a miliardáře Babiše (za odhalování hospodářské kriminality v období reálného socialismu však jeho zásluhy nehaním – komu čest, tomu čest) v Haló novinách (kdo nezná,jsou nositelem Ceny Jana Švermy).

Den po volbách bylo vhodné být přívětivými, koryta se ještě nejevila tak vzdálená. Třešničkou na dortu byl ještě antikomunistický kodex jednoho ze Zemanovců, který však měl tu smůlu, že i přes intervence pana prezidenta a přes účinkování svých kolegů ve vládě bez důvěry, si prostě u svého korýtka nezachrochtá. A zřejmě nikdy, protože amatérismus a primitivní bezpáteřnost Zemanovců z nich v mých očích udělala nejméně sympatickou stranu v oblasti vkusu. O vděčnosti nemluvě – slovo by k tomu mohl říct Mirek Šlouf, jediný a poslední schopný z jejich řad.

Nicméně „levicový tisk“ jásá alespoň nad zvýšením počtu mandátů a moudrostí předsedy ovocnářů.Možná na tom je více pravdy než na veskrze geniálním rozhovoru Mirka Štěpána vyzdvihujícím úctu k Havlovi, Šloufovi a Babišovi –

vždyť už nejsme žádný děti! Fotografii s Milanem Šteindlerem z České sody ve svých pamětech si to u mě však částečně vyžehlil.

Nevím ale, jak třídní podstatu věci (uvádět konkrétní čísla, míru chudoby, zadluženost, nezaměstnanost, reálnou mzdu, uplatnitelnost kvalifikace atp. je na další článek) ovlivní to, jestli se řady přereformovaných poslanců (s výjimkou Standy Grospiče, jediného úkazu komunisty, který se místo breku nad úmrtím absurdního dramatika, reformováním maoisty Jana Palacha či fražérstvím na Olšanech či „revoluční“ konferencí mezi čtyřmi stěnami,věnuje činnosti v třídních odborech. Ano, když není „komunista“,ale komunista, skutečně něco pro pracující třídu dělá.) zvětší z 26 na 33 hladových krků.

Jaká je v tomto úloha mladých komunistů (tedy komsomolců, nikoli aspirantů na jakoukoli funkci s ovocem spojenou, věčně mladý Zdyňku M.!) a jejich sympatizantů? Nikoli rozdávat letáčky pro ty, kteří si jednou za volební období vzpomenu, že jim elektorát vymírá a že na zmanipulování dalších zbídačených voličů potřebují i živé aktivisty (a zde musím v protikladu uvést skutečnou jedničku mezi kandidáty – Stanislava Grospiče, který o žádnou pomoc nežádal a jehož komsomolci volbou podpořili), ale naší úlohou je NE podchyťovat protestní hlasy a pózy, ale VYCHOVÁVAT skutečné kádry a tuto činnost spojit s masovým vlivem na společnost (která má maso ale opravdu ráda – viz Babišovo Vodňanské kuře). A vychovávat nikoli k frázím a memorování (kde je dnes konec těm, kteří ještě včera recitovali u pomníčku nebo přísahali věrnost socialismu na konferencích, kde se vlastně jen dokola něco přísahá?), ale ke skutečně marxistickému myšlení, které se uplatňuje v dnešní skutečnosti. Sami jsme viděli úskalí, jak donekonečna omýlané „zásadové“ řeči o Chruščovově, Dubčekově, Gorbačovově a kdečí zradě, jsou sice krásné, v mnohém pravdivé,ale myšlení pouze v těchto intencích vykojčí při střetu s třídními záležitostmi dneška, jak jsme hmatatelně zaznamenali v čase prezidentské volby, jejíž skrytý význam nepochopila řada moudrých hlav – a naprosto stejně u „marxistickoleninské“ výzvy k podpoře tolik zásadově kritizované KSČM ve volbách.

Při myšlení skutečně marxistickým si totiž naši členové nyní i budoucí (o sympatizantech nemluvě) uvědomí zásadní pravdy o střízlivém vyhodnocení pojmu „menší zlo“ nebo o skutečné úloze trojského koně v hnutí proletariátu, jakým

je reformistická strana autentického sociálne-demokratického typu. Pak také pochopí zcestnosť iluzí (doplňím príkladnou otázkou, zda naši slovenští soudruzi také volí „menší zla“ jako KSS nebo SMER s iluzemi o spasení? Počátek budování hnutí práce je dostatečnou odpovědí.) a nesmyslnost všelijakých debat o povolebním uspořádání a role „komunistické“ strany v něm, potažmo pojmu „levicová“ vláda atp. Místo ztráty času s rozšiřováním iluzí a účasti na předvolební reklamě jsme se měli věnovat např. činnosti v třídních odborech, kde by naše cena byla větší než cena jednoho listku k prodloužení mandátu buržoazie a její loutkové opozice.

Měl jsem možnost vidět v jednom dni cesty reformismu, iluze a jejich meze, krásu a zároveň slabost aktivismu a fangličkářství, stejně tak jako sílu a progresivnost třídní politiky uskutečňované pilnou každodenní prací. Každý z nás má právo si vybrat cestu. Cesty frází a nostalgie jsou jednodušší – ale vedou jen ke ztrátě času a k oportunismu všech odstínů.

Nikdo po nás nepotřebuje, abychom brečeli za Leninem, potřebujeme uvést leninismus do praxe. Dělnický prezident si od nás nepřeje druhé balzamování, jak jej dokonale v Praze 25. února předvádí ti „kování“, žel, slovy, nikoli činy, ale žádal by svou zásadovost v dnešní

praxi třídních konfliktů. Ničemu neprospějeme nekonečným opakováním výčtu chyb, ale věčnou slávu si vydobudeme jejich odstraňováním. Společenská realita a možnosti akčního radia hnutí nás učí, že včerejší formalismus musí ustoupit dnešnímu budování a činnosti vskutku revoluční, ovšem nikoli pózami a výkřiky do tmy.

Formy boje se mění. Stejně tak se musí měnit naše kvalita a schopnosti na ně reagovat. A zvítězit.

Martin PEČ

Na vodnú nádrž Tichý potok niet peňazí!

Z Bruselu prišla nepríjemná správa. Pôvodný plán výstavby vodnej nádrže na rieke Torysa tak dostal vážnu trhlinu. Roky plánovaná výstavba nádrže sa takt opäť oddiali. Nádrž mala vyrásť pri obci Tichý potok v okrese Sabinov. Bola naplánovaná ako strategická stavba významná z dvoch dôvodov.

1. brániť vzniku častých záplav na rieke Torysa,

2. zdroj pitnej vody pre mestá Prešov a Košice.

Ani tento strategický význam nestačí nášmu novodobému eurounijnému dobyvateľovi v Bruseli na uvoľnenie finančných prostriedkov na výstavbu. Pritom by táto investícia umožnila v budúcnosti ušetriť množstvo prostriedkov, majetku a neraz aj ľudských životov zničených pri každoročných záplavách. Nuž, ale panstvu v Bruseli je asi milšie každoročné rozhadzovanie peňazí na obnovu po ničivých záplavách. Veď to je z pohľadu podnikania kšeft o aký nehodno prísť. Je to príležitosť pre podnikavcov získať rok čo rok peniaze.

Čo na tom, že by inak mohli byť použité inde – školstvo, zdravotníctvo, kultúra, nové cesty, sociálne zabezpečenie ľudí. To dnes nie je dôležité, lebo z toho nie je zisk. A tak každý rok staviame, aby mohla aj na ďalší voda všetko zničiť a niekto si zarobil na nešťastí iných. To je EÚ, to je jej zhubný vplyv na jednotlivé štáty a ich regióny.

Kedysi sme dokázali postaviť celé vodné priehrady a elektrárne aj bez zahraničných prostriedkov. Prečo? Nuž preto, že všetko čo sme vyprodu-

kovali zostávalo tu. Výsledky vlastnej práce sme mali pre seba. Dnes platíme do kadejakých európskych fondov a nemáme z toho nič pozitívne. Európska byrokracia nedovolí čerpať toľko a na to čo potrebujeme. Tento európsky žalár národov má svoje chápadlá všade. Aj v takom okrese ako je trebárs Sabinov.

Ďalšia vec – zdroj pitnej vody. Košice sú známe tým, že majú najdrahšiu pitnú vodu na Slovensku, lebo jej veľká časť pochádza až z nádrže Starina pri ukrajinských hraniciach. Dlhá dopravná trasa riadne zvyšuje cenu. A nádrž pri Tichom potoku by tento problém mohla vyriešiť. Pre dobro občanov by to bolo určite. Veď kto z radových ľudí nechce platiť menej za vodu? Každý.

Ale má to háčik. Vodárne by stratili zisky. Tak teda žiadna nádrž! Všetko nech je pekne po starom! Platiť mesačne riadnu kapitalistickú pátku za vodu! Kto chce žiť, musí piť. Je to vydieračstvo a priživovanie sa na nutnej biologickej potrebe ľudského organizmu.

A to je tiež EÚ – nástroj monopolov na vyciavanie obyčajných ľudí. To je ďalšia vymoženosť obnoveného kapitalizmu. namiesto slobody máme bezmocnosť. Ale nebudme až takí pesimisti. Jednu moc máme. Je to zjednotenie sa všetkých pracujúcich proti kapitalizmu a jeho zvrhnutie. Čo bude potom to si rozhodnú sami pracujúci. No niet pochyb, že si vytvorí systém kde budú o ekonomických a politických otázkach rozhodovať oni a nie hárka vykorisťovateľov.

Ivan GAJA

VZDOR-HP, východné Slovensko

Ne, těžbě zlata na Příbramsku!

Již několik let probíhá na Příbramsku boj o monopol na těžbu zlata. Poslední dobou se tento boj velmi zostřuje a kapitalisté, jak zahraniční, tak čeští si brousí zuby na zlato ukryté pod krásnou krajinou Brd. Kanadská firma Astur a její česká část chce již několik let od státu povolení k těžbě a průzkumu zlatých rezerv na Příbramsku a to v okolí obcí Mokrosko a Prostřední Lhota-Čelina.

Místní se statečně postavili v boj s větrnými mlýny v podobě velkokapitalistů a jejich přísluhovačů v řadách našich zákonodárců. "Těžařským lobby nejde o náš blahobyt ani o naplnění státní nebo obecní pokladny. Musí tady být nějaký vyšší princip, který zabrání, aby se v rámci podnikatelských aktivit nenávratně zničilo naše životní prostředí," říká předseda o. s. Veselý vrch Jiří Bendl.

A je zjevné, že obyvatelům Příbramska není osud jejich regionu lhostejný, podařilo se do něj zmobilizovat i desítky mladých lidí. Samotný fakt, že by se v těžbě hojně užívalo kyanidu nikoho nenaplní optimismem a už vůbec, když se má kyanidem louhovaná zemina vršit za jeho zahradou.

Na Příbramsku se údajně nachází 3. největší naleziště zlata ve střední Evropě a jeho množství se odhaduje na 140-80 tun. Co dále děsí místní je, že firma ani neposkytla přesnou metodu těžby, natož technologie užité při práci. Firma se neobtěžovala zažádat si o stanovisko krajského úřadu a žádost poslala rovnou na ministerstvo životního prostředí, které ji už po několikáté zamítlo.

Délka těžby se odhaduje na 15 let a čistý zisk firmy by byl více jak 100 miliard korun, z toho by stát a obce dostali 10%. 10% za nenávratné zničení krásné krajiny a drancování naší přírody. Nezbyvá nám nic jiného, kromě dalšího odporu a víry v to, že si nenecháme za mrzký peníz, za ohryzanou kost hozenou kapitalisty, zničit naši krásnou zem.

Karel SIEBERT

Čo komu tečie?

Príroda má svoje pevné zákony. Zobeme si takú obyčajnú vodu. Tá tečie dole kopcom, nech robíme čo robíme. Zákon gravitácie ju núti tiecť od prameňa do mora, ktoré má nižšiu polohu než prameň. Na niektorých miestach sa môže zdať, že rieka tečie opačným smerom cez prekážky. Napriek všetkým brálám, útesom a úžinám vždy dotečie do mora.

Tak sa zdá, že predsa len sa našiel ktosi kto túto zákonitosť dokázal prekonať. Páni kapitalisti vo vedení košickej teplárne a bytového podniku majú schopnosť dopraviť vodu do bytoviek bez toho, aby zmočili jediný meter vodovodu! A ešte si za to kúzo aj účtujú peniaze.

Fiktívna voda, reálne peniaze

Okolo 40-tisíc eur len na nedoplatkoch za nadspotrebu 4 348 metrov kubických teplej vody zaplatili za uplynulé 2 roky dôchodcovia v košických mestských bytoch. Tú vodu vraj nikdy nevideli.

Ide asi o 200 malometrážnych bytov na Južnej triede 23, 25, 27. Zmizla medzi spoločným meračom na vstupe do domu a vodomermi ľudí v bytoch, teda v tej časti rozvodov, za ktorú zodpovedá Bytový podnik mesta Košice (BPMK).

Jednému z dôchodcov vyúčtoval BPMK za jeden rok až 120 kubikov teplej vody. Pritom on mal na vodomeri v byte iba 69 kubikov. Dohromady mal tento dôchodca nedoplatok 600 eur.

Po sťažnostiach na BPMK, u primátora Richarda Rašiho, obchodnej inšpekcie a hlavnej kontrolórky mesta ho odkázali na súd. BPMK odpovedal, že vodu rozúčtovali podľa faktúr od ďalšieho mestského podniku Tepelné hospodárstvo (TEHO). To ju dodáva po fakturačný merač na päte domu. Rozdiel oproti vodomermu v bytoch premietol BPMK do koeficientu.

Zlodeji kradnú v noci

Tepelné hospodárstvo však tvrdí, že v rámci kontroly svoj merač vymenili. Podľa znaleckého preskúšania fungoval bez chýb, navyše starý i nový merač zistili podobne vysoké denné spotreby 19,6 kubika vody za celý dom.

Pri preverovaní zachytilo TEHO nočné odbery 0,4 m³/hod. medzi polnocou a štvrtou ráno. Ak by šlo o únik, ročne by to bolo 3 500 kubikov, čo zhruba zodpovedá nadspotrebe.

Slovenská obchodná inšpekcia uviedla, že keď nakoniec BPMK odstavil všetky stúpačky a nebytové vodomery, denný odber zrazu opäť klesol o vyše 100

% len na 9,6 kubika a došlo tak k poklesu spotreby. „Kontrolou sa nedalo preukázať, či nedochádzalo k úniku za fakturačným meračom,“ odpovedala im riaditeľka košického inšpektorátu Silvia Gazdová.

Obyvatelia domov sa vyjadrili, že je absurdné, aby nútili dôchodcov z mizerných penzií či pôžičiek zaplatiť stovky eur za vodu, ktorú nepoužili, aj za jej ohrev... Apelujú na dobré mravy a morálku kompetentných. „Niektorí dôchodcovia majú 180 či 200-eurové dôchodky, šetria, vodou z kuchyne splachujú WC, za byt treba platiť mesačne 200 eur...“ Teraz hľadajú právnu pomoc. Chcú sa súdiť.

Kto vykoná spravodlivosť?

V prírode stúpa množstvo vody v riekach a moriach v závislosti od výdatnosti prameňa. Tu stúpa jedine bankové konto zdieračských podnikov čerpajúcich z vyschnutého prameňa dôchodcov a neraz biedne platených pracujúcich ľudí. Voda v bytoch reálne netečie v takom množstve ako oni účtujú. Jedine fiktívne na vodomeroch týchto podnikov. Čo tečie reálne sú peniaze ľudí k týmto zlodejom.

Ako v prírode, tak aj v ľudskej spoločnosti existujú určité zákonitosti. A na tie sú krátky aj vo vedení košickej teplárne. Jedným z týchto zákonov, je že na ľudí si môžete dovoľovať kadečo pomerne dlhú dobu. No v istej chvíli im puknú nervy a s tými čo ich roky okrádali sa porátajú. Teraz sa ešte páni z teplárne aj bytového podniku môžu tešiť na kapitalistický súd, ktorý bude ku nim ako kapitalistom zaiste zhovievavý. Neskôr to už však bude súd pracujúcich. A tam už neujdu spravodlivosti. Budú pracovať ako drvivá väčšina spoločnosti a nie sa príživovať.

Vzdor- hnutie práce Košice

PREŠOVSKÍ LEKÁRI ZVÍTAZILI. DOKEDY?

Nedávno sme priniesli informáciu o nenaštúpení prešovských lekárov do služby z dôvodu pracovného preťaženia, keď museli slúžiť abnormálne množstvo nadčasov.

Ich štrajk sa skončil úspechom. Dnes sa vedenie prešovskej fakultnej nemocnice podvolilo požiadavkám lekárov a všetky ich splnilo. Predovšetkým sa jedná o postupné zvýšenie platov lekárov v rokoch 2014 a 2015 a rozloženie zvýšeného množstva nadčasov medzi viac lekárov. Lekári po tomto výsledku rokovania opäť riadne nastúpili do práce.

Nie je to však len víťazstvo prešovských lekárov. Ako informovali, podobné zmluvy budú podpisované vo všetkých nemocniciach na Slovensku. Toto je dôkaz, že ak sa pracujúci pevne spoja a idú si jednotne za svojimi požiadavkami dokážu ich presadiť. A je jedno či sú to lekári, pekári, šoféri alebo predavači či železničiar. Len jednotou môžu zvíťaziť.

Škoda, že aj tentokrát zostali lekári sami. Ale tak je to takmer pri každom štrajku - učiteľov, šoférov, železničiarov a ktovie koho ešte.

Zamyslime sa, čo všetko by bolo možné dosiahnuť, ak by štrajkovali všetci pracujúci na celom Slovensku súčasne. A nie deň alebo dva. Ale minimálne dva týždne. To by od základne požiadavky pracujúcich - zvýšenie miezd - mohli prejsť aj na ďalšie požiadavky politického charakteru - celková zmena fungovania spoločenského systému na Slovensku.

Takto by dokázali vytvoriť mnoho vyšší tlak na vládu a parlament, na majiteľov podnikov a rôznych finančných špekulantov. lebo bez výroby nemôžu bohatnúť. na výrobu sú potrební pracujúci ľudia. Požiadavky nás by len ťažko mohli ignorovať. Skúsiť to môžu. No nedopadli by asi veľmi dobre.

Dá sa to. na Slovensku sú ako tak fungujúce odbory, je možnosť presadiť refundáciu miezd, takže ani dlhší štrajk by pracujúcich ekonomicky až tak nevyčerpal. Len je potrebné chcieť. Všetci spolu. Nie raz jedni a potom druhí. Zvyšovanie platov ako v tomto prípade je veľmi pekná vec, ale nič zásadné nemení.

Na budúci rok sa bude opäť zdražovať a životné náklady stúpnu. Číže je to len krátkodobé víťazstvo. Potom bude potrebný ďalší štrajk a tak dookola. Trvalo dôstojný život budú mať všetci pracujúci jedine po zvrhnutí súčasného kapitalistického systému. Inak budú len takýmito chvíľkovými víťazmi, lebo kapitalizmus ako taký vyššie mzdy nijak nenarušia.

Ivan GALA

Vývoj protestného hnutia na Slovensku

Rozhodol som sa napísať článok o tom, ako sa u nás v poslednom období vyvíjalo protestné hnutie. Aj keď na druhej strane treba hneď na začiatok uviesť, že to nie je protestné hnutie proti kapitalizmu a jeho zákonitostiam. Tak ďaleko sa zatiaľ táto spoločnosť nedostala. No napriek tomu, je dobré urobiť si prierez protestmi z posledných rokov a zobrať si z nich ponaučenie do budúcnosti. Aj samotná história nás učí, že najskôr veľakrát urobíme niečo zle, aby sme na tom pochopili ako sa to nero-

bí a ako to urobiť dobre. Samozrejme existuje aj iná cesta a to je štúdium marxizmu. Marx už pred 150 rokmi chápal zákonitosti vývoja kapitalistickej spoločnosti a už vtedy vedel o rizikách a zákonitostiach, na ktoré bude utláčaná časť spoločnosti zákonite narážať, pri svojej snahe oslobodiť sa spod útlaku. A keďže v minulých rokoch tu absentovala skutočná revolučná marxistická organizácia, utláčani kapitalizmom hľadajú a hľadali sami svoju cestu, ako z tohto marazmu von. Avšak práve z dôvodu neznalosti vývoja kapitalistického systému a jeho zákonitostí, sa ľudia často stávali lacnou korisťou pre mnohých manipulátorov a podvodníkov. Pre ľudí, ktorí krízu a nespokojnosť ľudí chceli a chcú využiť buď na svoj vlastný prospech, alebo na nasmerovanie nespokojných občanov do slepej uličky. Zrealizovali „akciu parný hrniec“ z ktorého treba občas vypustiť nahromadený tlak hnevu. Preto ako medzi organizátormi, tak aj medzi tými čo sa protestov zúčastňovali, boli rôzni ľudia. Sledujem vývoj týchto protestov už dlho a spoznal som aj čestných ľudí medzi organizátormi, aj keď možno ideologicky sa samozrejme nezhodujeme na 100%. Tak naopak medzi bežnými účastníkmi protestov sa našli ľudia hádzuci dymovnice, rozbíjajúci a ničiaci verejný majetok. Každá takáto akcia je magnetom najmä pre mnohé extrémistické skupiny, ktoré sa radi zúčastnia takýchto aktivít a upozornia na seba svojším štýlom. Tak aj medzi organizátorov sa snažia dostať a aj reálne dostávajú rôzne skupiny ľudí.

Svoj súhrn skúsenosti, postrehov a poznatkov začnem protestom, ktorý sa asi najviac zapísal do povedomia tejto spoločnosti. Bola to séria protestov v ktorej sa podarilo vziať dosť veľkú časť spoločnosti do ulíc. A mnohí naivne verili a dúfali, že sa niečo začne meniť. Boli to známe tzv. Gorila protesty. Sám som aktívne sledoval vývoj týchto protestov na internete a aj vlastnou účasťou na jednom takomto proteste som mal možnosť posúdiť čo sa v nich vlastne spoločnosti ponúka a čo sa rieši. Napriek tomu, že som mal dostatok vlastných poznatkov nato aby som mohol urobiť určité závery obrátil som sa pred pár dňami na jedného bývalého člena organizačného výboru protestov Gorila na Martina Perduka. A poprosil som ho o svoj pohľad na gorila protesty. Teda ako to vnímal on ako človek stojaci prakticky v centre diania. Jeho reakciou som bol milo prekvapený. Prisľúbil, že takéto niečo mi rád napíše. A svoje slovo dodržal veľmi rýchlo. O krátky čas som mal v správe materiál ktorý som si rád so záujmom prečítal. Napriek tomu, že sa v pohľade na Gorila protesty vo všetkom nezhodneme, jeho pohľad potvrdil a odhalil veci ktoré sa šepkali a mnohým boli prakticky jasné už skôr. Z hľadiska priestoru nie je možné prekopiovať sem celé stanovisko a ani by to pre čitateľa nebolo v takejto forme zaujímavé, pretože je to dlhé čítanie. Skúsím však zacitovať z jeho myšlienok a postojov k daným protestom.

“A tak som sa cez Facebook pripojil ku skupine ľudí, ktorí po prepuknutí kauzy navrhovali niečo vymyslieť. Videli sme v tom akási nádej na zmenu, možnosť otvoriť ľuďom oči, ale hlavne zastaviť besnenie zločincov. Ľubka Lehotská, Lucia Gallová, Peter Klinec, Štefan Miščík, Miro Hrivík ... Bolo to absolútne spontánne, čisté. Možno práve preto odsúdené na zánik už v zárodku.“ A o niečo ďalej pokračuje: „Akýmsi nešťastným omylom sa podarilo pozvať Petra Pčolinského, netu-

šili sme však na začiatku o prepojení jeho rodiny na vysokú politiku, čo sa ukázalo neskôr, dnes je dokonca členom strany NOVA, akokoľvek mohol pôsobiť nevinne a morálne, bohužiaľ pre ďalší vývoj protestov to zrejme bolo osudným. Aj z hviezdy menom Nicholson sa nakoniec vyklúčil prisluhovač D. Lipšica.“

Vo svojom stanovisku opisuje ďalšie veci z organizovania a priame problémy, ktorými organizácia protestov prebiehala. Ja som tieto protesty sledoval tak povediac z vonku. Najmä na internetových diskusiách. A tam som sa stretával s rôznymi ľuďmi a rôznymi názormi. O prepojení Petra Pčolinského na Daniela Lipšica sa hovorilo hneď v začiatkoch, no napriek tomu sa mu zrejme podarilo v organizačnom výbore pevne zakotviť a udržať si svoj vplyv. A nielen tam. Podporu mal aj medzi diskutujúcimi v internetových diskusiách. Až sa to zdalo podozrivé, že by to mohlo byť náhodou. Krátko pred vypuknutím týchto protestov sa začali organizovať aj iné skupiny. Súčasťou jednej z nich som bol i ja. Ani neviem ako sa to stalo, ale niekto ma pridol do diskusnej skupiny na Fb, jej názov si už dnes nepamätám a ani to kto bol jej zakladateľom. Zmyslom tej skupiny mala byť verejná diskusia o problémoch, ktoré ľudia trápia. No bola to zmes ľudí tak povediac z prava do ľava, vrátane extrémnych antikomunistov. Ani neviem, ako bol som menovaný za administrátora tejto skupiny. No keďže moje marxistické postoje boli neprehliadnuteľné, vyvolalo to rozruch a potrebu vyhodit' ma z vedenia tejto skupiny. Čo sa aj stalo a konflikty sa vyhrotili do takej miery, že sa jasne začala črtáť skupina diskutujúcich s ľavicovými postojmi. Čo po krátkej dobe a vyhrotení vzťahov znamenalo jasný rozkol v danej skupine. Odišiel som z nej a spolu so mnou časť ľudí s podobnými názormi. Založili sme internetovú skupinu Kaviareň ľudovka. V prvej etape to malo byť iba akési prístrešie pre ľudí s podobnými názormi. No naše rady sa rozšírili a tak som prišiel po dlhšej úvahe s jedným návrhom. Po tom ako sa po nejakom neúspešnom proteste niekto na nejakej diskusii sťažoval na to akí sú ľudia apatickí, napadla mi myšlienka či tým ľuďom vlastne niečo ponúkame. Preto som sa v skupine kaviareň ľudovka spýtal členov nasledujúce otázky: Predstavte si, že by sa situácia zmenila a ľudia by do tých ulíc vyšli a vy by ste mali stáť na tribúne. Čo by ste tým ľuďom ponúkli? Aké ciele? Aké východiská? Čo by teda tí ľudia v uliciach mali požadovať? Ak é požiadavky?

Pokračovanie nabadúce...

Lukáš ABRAM

Študentské revolucionárky Camila Vallejo a Karol Cariolová sú v parlamente!

Veľký úspech zaznamenala líderka a tvár študentských protestov v Čile, mladá a nebojácna komunistka Camila Vallejo (25). Spolu s ďalšou mladou tvárou študentských protestov, šéfkou mladých čilských komunistov 26-ročnou Karol Cariolovou, sa im totiž podarilo prebojovať v nedávno konaných voľbách do národného parlamentu.

Presne pred dvoma rokmi začali mohutné protesty študentov v Čile, ktoré obleteli celý svet. Študenti sa postavili na odpor režimu prezidenta Piñeru, ktorého vláda udržiavala stav, ktorý zaviedol ešte krvavý diktátor Augusto Pinochet a ktorý spravil zo školstva doménu len pre bohatých. Školský systém je v Čile postavený

na súkromných školách, ktoré sú veľmi nákladné a systém tak znemožňuje veľkému počtu ľudí právo na vzdelanie. Camila sa vyjadrila, že je potrebné dostať sa do systému, aby ho mohli spoločne zmeniť. Spolu s parlamentnými voľbami sa konali aj prezidentské, ktoré vyhrala ľavicová kandidátka Michelle Bacheletová, ktorá však nemala v 1. kole nadpolovičnú väčšinu a tak sa stretne v 2. kole s pravicovou kandidátkou Evelyn Matthei.

V programe Bacheletovej je zaviesť bezplatné školstvo od základnej školy až po univerzitu.

Izrael pokračuje v nelegálnom osídľovaní

V blízkosti východného Jeruzalema má vzniknúť nový národný park. Za jeho vyhlásením je však snaha zabrániť Palestínčanom osídliť územia hory Skopus. Izraelská vláda chce na tomto mieste vystavať krajinný most, ktorý by spájal Jeruzalem so spornou oblasťou E1, ktorá sa nachádza na palestínskom Západnom brehu Jordánu. Oblasť E1 je systematicky osídľovaná novými izraelskými osadníkmi,

napriek tomu, že táto oblasť sa nachádza na palestínskom území. Izrael chce tak vraziť klin medzi palestínsky východný Jeruzalem a palestínsky Západný breh Jordánu, čo výrazne naruší samotné fungovanie palestínskeho štátu, ktorý považuje za svoje hlavné mesto práve východný Jeruzalem. Takto Izrael odreže východný Jeruzalem od zvyšku palestínskeho územia.

Mezinárodný seminár o migrujúcich pracovných silách, za účasti SOF, proběhl v Odeše

Mezinárodný seminár o migrujúcich pracovných silách bol zorganizovaný v Odeše na Ukrajine 13. září pod záštitou Ukrajinského odborového svazu migrujúcich pracovných sil. Za účasti Ruského odborového svazu migrujúcich pracovných sil i ďalších ukrajinských odborových svazů a organizácií bolo zasadanie vedené na téma: „Migrace pracovných sil v dnešnom svete. Odborové svazy migrujúcich dělníků: cíle, problémy, příležitosti.“

Světovou odborovou federaci tu zastupovala šéfka Oddělení pro média a komunikace, soudružka Alexandra Liberiová.

Ve svém projevu zdůraznila rysy třídně orientovaných odborů, jaké mezinárodní dělnická třída potřebuje v současných podmínkách, a poznamenala, že třídně orientované odbory musí upřednostňovat problémy pracovných migrantů a nutnost organizovat je v odborech, protože jsou nejvíce vykořisťovanou a nejzranitelnější součástí dělnické třídy v každé zemi. Zdůraznila: „Musíme z našich odborových svazů udělat domov, školu a orgán boje pro každého migrujícího dělníka všude, kde zakotví v důsledku imperialistické agrese a dramatického dopadu kapitalizmu. Globální dělnická třída se musí stát veličinou bez diskriminace, boj musí být národní, naše solidarita musí být mezinárodní. Je to jediný způsob, jak bude účinný náš boj na obranu dělnických práv a za konec vykořisťování člověka člověkem.“

Závěrem byla schválena rezoluce a vyhlášen program další činnosti k této otázce.

Generální stávka v Indonésii

Vlna stávek, zahájená v Indonésii v r. 2011 a pokračující po celý rok 2012, dorazila až ke generální stávce na přelomu října a listo-

padu 2013 za účasti víc než k milionů indonéských dělníků. Hlavní požadavky jsou navýšení minimální mzdy o přibližně 50 %, zrušení zadávání zakázek firmám zvenčí (tzv. outsourcingu), zrušení protidělnických zákonů, škála požadavků sociální péče a zabezpečení. V některých městech bohužel na dělnictvo zaútočily najaté tlupy rváčů. Indonéští dělníci jsou pro celou oblast příkladem, jak bojovat proti krátkodobému zaměstnávání a svrhávání na samé dno.

Poselství solidarity evropského oblastního střediska SOF stávkujícím v řecké provozovně firmy Coca-cola

Evropské oblastní středisko SOF (EUROF) vyjadřuje třídní solidaritu s dělníky „COCA-COLA“ Řecko a vzdává hold stávce, již odhodlaně vedou proti antidělnickým plánům nadnárodní společnosti.

Kapitál a nadnárodní společnosti, řízené čistě honbou za co nejvyšším ziskem, se rozhodly přenést činnost do jiných zemí, kde mohou vyplácet nižší mzdy. Vývoz kapitálu a jejich činnosti je v rukou monopolů mocnou zbraní k rozšiřování moci a oblastí kapitalistického vykořisťování.

Je jasné, že v těchto podmínkách je pro pracující jedinou cestou kupředu třídní solidarita a společný boj třídně orientovaného dělnického hnutí. Jen semknutím dělnických sil a třídním bojem lze rozbít politiku Trojky a nadnárodních monopolů a dát vzniknout naději na spravedlivý svět.

Ještě jednou vám sdělujeme solidaritu pracujících celého světa a ujišťujeme, že jsme vždy na vaší straně.

Převzato z V o d k a Z | Věstník Odborářských Klepů A Zpráv | 4/2013, Odborový svaz Čech, Moravy a Slezka

Krátke správy zo sveta

Nóri špicľovali pre USA

Na svetlo sa dostali nové skutočnosti o ďalšom odpočúvaní v Európe. Tentokrát sa odpočúvalo v Nórsku. Nórska tajná služba zhromaždila 33 miliónov záznamov telefonických rozhovorov, ktoré mali slúžiť na boj proti terorizmu a ďalšie vojenské účely. Tieto informácie ďalej posúvali americkej strane.

USA chcú vycvičiť líbyjskú armádu

Lýbia sa po zvrhnutí Muammara Kaddáfího zmieta v chaose. Milície, ktoré sa podieľali na zvrhnutí Kaddáfího sa pustili do vzájomných bojov. Pri poslednom incidente, kedy Líbyjčania vyšli do ulíc, aby demonštrovali proti násiliu a svojvôli milícii, prišlo o život vyše 40 ľudí. Stalo sa tak po streľbe, ktorú spustili milície do neozbrojeného protestujúceho davu. Američanov, ktorí sú spoluzodpovední za tento stav, lebo vojensky podporovali milície pri zvrhnutí Kaddáfího režimu, začala momentálna nestabilná situácia akosi trápiť a tak sa rozhodli, že pomôžu vycvičiť približne 5 až 8 tisíc líbyjských vojakov. Títo by mali nastoliť poriadok a uzemniť milície, ktoré ešte prednedávnom USA vyzbrojovali. Výcvik by mal prebehnúť v Bulharsku.

Veliteľ masakry Poliakov v dedine Chlaniov z 2. svetovej vojny žije v USA!

Od krviprelievania v 2. svetovej vojne prešlo už mnoho rokov, no až dnes sa objavujú niektoré skutočnosti, ktoré boli utajené. Práve v týchto dňoch sa mohla verejnosť dozvedieť, že za masakrom volynských Poliakov v dedine Chlaniov (dnešná Ukrajina) stojí Ukrajinec Michael Karkoc, ktorý má dnes 94 rokov a žije v Minnesote. Počas vojny viedol jednu rotu SS, ktorá bola tvorená ukrajinskými nacionalistami. Práve tento muž svojim krajanom nariadil vykonanie hromadnej popravy Poliakov v Chlaniove, čo dosvedčil v nedávno objavenej výpovedi jeden z jeho bojovníkov. Ukrajinskí nacionalisti majú na svedomí tisíce obetí. V rokoch 1943 až 1944 vypálili vyše 100 dedín a vyvraždili ich poľské obyvateľstvo, čím chceli vytvoriť etnicky čistú Ukrajinu.

Sýrska armáda zabila vodcu brigád at-Tawhíd

Sýrskej armáde sa darí postupovať a postupne dobíja dôležité oblasti, ktoré boli v rukách povstalcov. Rebeli utrpeli ďalšiu významnú ranu, keď sýrska armáda zabila pri delostreleckej paľbe veliteľa sýrskych povstaleckých brigád at-Tawhíd, ktoré sú napojené na al-Káidu—Abdala Kádír Sáliha. Správa o smrti Sáliha prišla len pár dní potom čo armáda zlikvidovala významného povstaleckého dôstojníka abú Tajíba, ktorý mal na starosti financie povstalcov. Novým vodcom brigád at-Tawhíd, ktoré patria medzi najskúsenejšie povstalecké jednotky, sa stal Abdal Azíz Salámí. Odhaduje sa, že v brigádach je združených až 10 000 bojovníkov. Ďalšie úspechy vládných vojsk prišli v Damasku, kde sa podarilo armáde oslobodiť južné predmestia hlavného mesta Damask. Boje sú stále hlásené z okrajových štvrtí predmestia Hadžajra, kde sa armáde darí likvidovať posledné miesta odporu. Povstalci prišli aj o svoje štyri bašty, ktoré sa nachádzajú v blízkosti hlavného mesta a v ich rukách je už len posledné damaské predmestie Sabína.

Za vraždami gréckych neonacistov stoja Bojové ľudové revolučné sily

Po vražde antifašistického rapera v Grécku, za ktorú sú zodpovední členovia neonacistickej parlamentnej strany Zlatý úsvit, prišla odveta. Niektoré zastrelil dvoch členov Zlatého úsvitu. K tomuto útoku sa prihlásila skupina Bojové ľudové revolučné sily, ktorá uviedla, že zavraždenie neonacistov bolo odvetou za smrť rapera a tiež doplnili, že z ich strany to nie sú posledné akcie proti neonacistom zo Zlatého úsvitu.

Mafia v Taliansku zamorila pôdu jedovatým odpadom

V Taliansku sa ľudia búria proti aktivitám mafie, ktorej sa podľa vyšetrovateľov darí tajne vyvážať do krajiny tony jedovateho odpadu a zamoruje ním pôdu v regióne Kampánia v okolí Neapolu. Na demonštráciu proti praktikám miestnej mafie (Camorra) prišlo vyše 30 000 ľudí. Je verejným tajomstvom, že Camorra získava pašovaním jedovateho odpadu z celej Európy do Talianska obrovské finančné prostriedky. V krajine ho "likviduje" tak, že ho vylieva do miestnej pôdy. Podľa vyšetrovateľov sa tak deje od konca 80. rokov. Ako sa vyjadril bývalý boss Camorry Carmine Schiavone, do južných oblastí Talianska bol dovezený nebezpečný odpad z celej Európy.

V Mexiku našli ďalšie masové hroby drogových kartelov

Až dvadsať mexických policajtov sa priznalo k spolupráci s miestnymi drogovými kartelmi a následne zaviedli vyšetrovateľov k niekoľkým masovým hrobom, v ktorých boli objavené telá osemmiestich ľudí. Na telách boli znaky mučenia. Drogová vojna v Mexiku si vyžiadala za päť rokov už vyše 60 000 obetí.

Dozvuky občianskej vojny v San Salvadore

V štáte San Salvador prepadli ozbrojení muži kancelárie neziskovej organizácie Pro Búsqueda, ktorá sa zoberá pátraním po deťoch, ktoré zmizli počas krvavej občianskej vojny, ktorá sa skončila v roku 1992. Vojnu rozpútal pravicový režim, ktorý počas vojny podporovali USA. Neslávne známe sa stali pravicové eskadrony smrti, ktoré povraždili tisíce svojich ľavicových odporcov. Pravicový režim v San Salvadore patril k jedným z najbrutálnejších v celej Latinskej Amerike. Útok sa odohral v čase, keď silnejú snahy na zrušenie amnestií pre páchatelov vojnových zločinov v krajine. Pripomeňme, že v roku 1993 boli vyhlásené v krajine amnestie, ktoré chránia vojenských veliteľov pred stíhaním za vojnové zločiny, ktorých sa dopustili počas občianskej vojny. Ozbrojení muži vnikli do budovy organizácie, kde spúťali strážnikov, ukradli všetky počítače a kancelárie následne podpálili. Organizácia zistila, že vládne sily unášali počas vojny deti, ktoré predávali, alebo ich dávali na adopciu. Týchto prípadov malo byť vyše tisíc. Organizácii sa podarilo nájsť už 235 ľudí, ktorí boli ako deti odvlčení od svojich rodín.

Stranu pripravil –MP-

Jak volit proti režimu?!

25. a 26. října t.r. opět proběhly režimní, tzv. "volby" do dolní komory Parlamentu České republiky, Poslanecké sněmovny, kdy 40% "oprávněných voličů" vůbec k volebním urnám (jak příznačný název) nedorazilo. Hodně přes 3 miliony lidí. Jsou líní? Nebo mají jiný důvod k tomu, aby nevěnovali pozornost tomu údajně nejdůležitějšímu rozhodovacímu procesu v "demokratickém státě". Možná přemýšleli, tak jako já, že by chtěli volit opravdu to, co chtějí a ne ono pověstné "nejmenší zlo", které je ovšem menší jen o větší hloubku do kapsy. Strany (na jedné straně mince), ze kterých jsme si mohli "vybrat", jsou jen "správci", soutěžící, kdo bude pro pány Kellnera, Bakalu, Babiše aj. a pro nadnárodní společnosti spravovat naši, 23 let rozkrádanou, rozdělenou (hlavně, že 28. říjen je stále příležitost pro udělování řádů, mnohdy ale i kamarádickým pánů prezidentů - za Klause Knížák, za Zemana třeba Grégr.) a znásilněnou (slušně řečeno) zemi. Jsem přesvědčen (a mezi mladými komunisty nejen já), že voliči nepřišli proto, že nevidí žádnou možnost touto nevolbou změnit jakýmkoliv způsobem svůj život. Je to naprostá diskreditace tohoto systému. I vzhledem k tomu, jakou má toto volební divadlo propagaci. Když se podívám na nedávné krajské volby na Slovensku, je to ještě markantnější. Tam byla volební účast opravdu naprosto zoufalá.

Jediná strana, která se profiluje ve svých stanovách jako antisystémová, je bohužel (nebo spíše marxůžel) pouze tou pověstnou "stranou mírného pokroku v mezích zákona" (jak současným komunistům chybí alespoň osoba spisovatele a později i komisaře Rudé armády Jaroslava Haška), ale na jejichž kandidátních listinách se sem tam objevuje člověk s antikapitalistickými názory, místy dokonce i na volitelném místě, je Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM). Přemýšleli jsme, kam demonstrativně vyrazit volit antikapitalistu, ovšem ne utopického, ale toho, který je (i uvnitř KSČM) nositelem vědeckého světového názoru, marxismu-leninismu, který tím pádem není zajatcem zbožných přání o možnosti vylepšovat soudobý kapitalistický, s prominutím, bordel.

Volba, kde volit, dopadla poměrně jednoznačně, netušili jsme ale, dokonce ani po mnoha předchozích zkušenostech, jak nám pekelnicky zatopí, neustále se zhoršující, dopravní obslužnost v České republice, v 21. století, v údajně rozvinuté zemi. Realný kapitalismus, ve kterém byli pracující, kteří nemají auto, pasováni na "socky", se evidentně řídí heslem "dostaň

se do špatně placené práce jak chceš". České dráhy (ČD), nemorálně vydělávající (při cenách, kdy se, s trochou nadsázky, stává vlak dopravním prostředkem pouze těch bohatších z nás..) především díky vlakům vyrobeným za socialismu, jsme chtěli využít po cestě do Mladé Boleslavi, kam jsme jeli vhodit do volební urny hlasovací lístek KSČM, na kterém je vedoucím kandidátem marxista, komunistický poslanec a předseda české sekce jedné z největších odborových centrál na světě, Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezka (OS ČMS - jediné třídní odbory v ČR), Stanislav Grospič. Důvodů pro jeho volbu je pro nás jistě mnoho, uvedu alespoň to, že (na rozdíl od mnoha funkcionářů KSČM, u kterých člověku připadá, že mladí komunisté jsou jejich největším nepřítelem) měl vždy zájem o naše názory i práci, což dokázal také účastí na obou sjezdech Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ) - mimo toho ustavujícího, kam ovšem poslal za OS ČMS zastupce. Rovněž jsme s ním a OS ČMS úzce spolupracovali na odborářských akcích organizovaných prorežimními odborovými centrály, které slouží toliko k uklidnění zaměstnanců, které také "dokonce" někdy "vybojují kompromis" v neustálém, salámovou metodou prováděném, omezování zaměstnaneckých práv a odměn za práci. Jsme rovněž členy OS ČMS a dostali jsme mnohdy prostor, stejně jako další komunisté, v materiálech OS ČMS. Mimo něj jsme chtěli kroužkovat (na jaksi samozřejmě již nevolitelném místě) jednoho z našich členů a další 2 členy KSČM (hluboko v druhé polovině kandidátky), kteří se v minulosti ukázali jako přátelé mladých komunistů a pokrokových názorů obecně.

Problémů s cestou na místo určení bylo více - za všechno - Vlak, kterým jsme měli jet, měl "drobných" 120 minut zpoždění, takže jsme samozřejmě nemohli stihnout ani následující přestupy do dalších vlaků.. A když nám nakonec průvodčí, uprostřed naší "železniční epopeje", dal i radu, abychom volili "Hlavu vzhůru!", že poté bude v naší zemi pořádek, dosadil onu třešničku na dort naší snaze dostat se (i když v ČR dosti dobrodružně) do Mladé Boleslavi další, poměrně pádné argumenty. Další dva návazné vlaky, dokonce i ten osobní v Mladé Boleslavi měl, nečekaně, rovněž nemalé zpoždění, tak jsme na místo určení dorazili později o více než 3 a půl hodiny. Naštěstí nám poté celý den napravili svým přijetím soudruzi Stanislav Grospič a Josef Dovolil, předseda okresního výboru (OV) KSČM v Mladé Boleslavi. Jak večer, tak i v sobotu, před tím, než

jsme přímo vyrazili do volební místnosti, se chovali k mladým komunistům tak, že je to srovnatelné pouze s lidským přístupem funkcionářů Marxisticko-leninské strany Německa (MLPD), či její mládeže Rebell, našich německých partnerů v rámci organizace ICOR (Mezinárodní koordinace revolučních stran a organizací). Na rozdíl např. od bezpartijního vedoucího kandidáta našeho domovského Jihomoravského kraje Vojtěcha Adama, který si na nás, členy Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ) stěžoval, že "na mítincích KSČM rozdávám materiály, jaké se nám zachce.." (místo toho, aby byl rád, že mu tam vůbec dorazí nějaká mládež, o slovech díky ani nemluvě) a přitom jeho vlastní syn Petr Adam (vyloučený svého času z brněnského klubu Komunistického svazu mládeže /KSM-předchůdce SMKČ/) se do Poslanecké sněmovny dostal za Úsvit přímé demokracie Tomia Okamury.. To už vůbec nemluví o tom, že když jsme s komunistickými materiály a našimi přáteli, komunistickou senátorkou Martou Bayerovou a předsedou Krajského výboru Komunistické strany Československa (KSČ) Vojtěchem Mišičákem navštívili některé předvolební akce KSČM, tak jsme někdy dorazili na "mítink", který se nekonal, nebo byl na takové úrovni, že kandidáti nebyli vidět pod jakousi improvizací modré plachty, kolem procházeli nervozní funkcionáři strany a mocně "agitovali" nemnoho kolemjdoucích a mnozí z kandidátů ztráceli nit své řeči, kterou zakončovali zvoláními typu "volte KSČM, volte naše třešničky!"

Ale zpět do Mladé Boleslavi. V sobotu v poledne jsme po využití pohostitelnosti OV KSČM i rozsáhlé (používané na rozdíl od jiných OV, kde se většinou likvidují) knihovny marxismu vyrazili odvolit do obce blízko ní, kde je pouze jedna volební místnost a celkem 51 registrovaných voličů. Náš symbolický, ale při těchto počtech voličů a pravděpodobné volební účasti, ne až tak nicotný kontingent zde nejspíše KSČM (která zde obvykle dostává max. 2 hlasy) posunul mezi nejspěšnější strany.

Celostátní výsledky voleb v dnešní bužoasní demokracii si nejspíše zaslouží alespoň krátký komentář. Velkoburžuj Andrej Babiš před nimi naznal, že politické strany pro něj spravují stát špatně a proto si pro své zisky bude spravovat zemi sám, spolu se sociálními demokraty, válčícími 2 týdny mezi sebou o špičková koryta a do Sněmovny se navráťivšími klerofašisty, hájícími zejména vlastnické nároky katolické církve. Ta bude zakládat investiční fond (co by na to asi řekl Jan Hus),

tak jsem zvědav, co předseda tzv. "socialistů" Bohuslav (jak trefně) Sobotka domluví se zástupci těchto "křesťanských byznysmenů". Ten, který je chce se socdemáky do vladní koalice, pan Babiš (mimo "chlubení" se tím, že je "známý tím, že neumí nic") řekl v Press klubu na rádiu Frekvence 1, že jeho hnutí "splnilo historickou úlohu tím, že zabránilo vládě levice" - co dodat? Určitě to, že tzv. vláda levice by byla vládou dluhů, protože pokud by nezestátnila (neplést ze znárodněním ve státě, kde je pánem dnes utlačovaná třída proletářů - těch, kteří musejí prodávat svou pracovní sílu, proto aby přežili) alespoň zásadní část majetku buržujů, který získali z cizí práce, nemohli by ani ze socdem, ani z KSČM či zemanovců svoje "předvolební sliby", jako jsou 14-ti tisícová mateřská či vyšší minimální

mzda, splnit jinak, než právě zvyšováním státního dluhu. Byla by to naprostá dehonestační komunistů, jejichž název si KSČM ponechala společně s majetkem a členskou základnou předlistopadové KSČ. Ale nyní, protože hnutí ANO Babiše s pomocí 100 miliónů a marketingových specialistů, kteří dělali předvolební kampaň Baracku Obamovi (Ona podobnost hesla "Yes we can!" a "Ano, bude líp" je více než zjevná) de facto ve volbách zvítězilo, nebudeme mít ani progresivní zdanění, tedy když ti, co získali své jmění z cizí práce, zaplavují nás svou reklamou a ovládají naše životy mají větší daně. Ale oni přece nebudou krást, říkají. No, už nemusí, už si nakradli. Ale s jídlem roste chuť - tak jako teď chce pan Babiš po mediální skupině MAFRA (např. noviny Mladá fronta Dnes) kupovat média další.. Ze

Zelených, Pirátů a Svobodných budou jistě příští náhradníci "recyklovatelných" režimních stran typu VV, ANO či Úsvitu.. Už toho stačilo.. Na závěr: výsledek 12,7% pro KSČM v Mladé Boleslavi znamenal pro zdejší okresní organizaci této strany vzestup absolutních hlasů. Možná, že celostátně čekalo současné vedení KSČM zázrak, ty se ale přece nedějí.. No co, Remek jede do Moskvy, pan prezident oznámil na podzim datum voleb v Haló novinách a předseda KSČM Vojtěch Filip bude opět místopředseda Poslanecké sněmovny. Dosáhli jsme závratných "parlamentních úspěchů".. Ale my jsme rádi, že jsme v Mladé Boleslavi mohli, jako jedni z mála, volit proti režimu, komunisty.

David PAZDERA

VOLIT NESTAČÍ—ORGANIZUJ SA!

„Sila kapitálu znamená všetko, burza je všetkým, kdežto parlament a voľby, to sú len bábkky, pimprlatá...“

V. I. Lenin

Súčasný voľby do zastupiteľstiev dnešná propaganda prezentuje ako nástroj demokratického rozhodovania o spoločnosti. Zatajuje však jednu podstatnú vec – aby sme mohli o niečom rozhodovať, najskôr musíme niečo vlastniť. A ľud a štát, ktorý nič nevlastní (teda okrem dlhov), o ničom nerozhoduje! Stáva sa len správcom a otrokom cudzieho majetku bez možnosti rozhodovania o základných potrebách spoločnosti. A to aj keby tu bolo tisíc strán a stopercentná volebná účasť.

Celé hospodárstvo je v rukách súkromných osôb a magnátov, už samotná ekonomická podstata súčasného režimu je založená na šplhaní druhým po chrbte. Ľudia majú formálne právo voliť, ale v skutočnosti sú len ľudské zdroje k obracaniu ziskov pre druhých. Akú silu a moc majú tí, ktorých si vraj demokraticky zvolíme? Len veľmi malú, akurát majú možnosť sa dobre nabaliť, alebo podhadzovať kšefty svojim známym. ZMENY NA DOSAH z billboardov sa po voľbách menia len na kozmetické úpravy pri stále postupujúcom úpadku, po sociálnej i morálnej stránke.

Voľby sú tak len promenádou tvári, hesiel a grafiky na billboardoch či letáčkoch, sú príležitosťou získať nejaký predmet s názvom strany či kandidáta, najesť sa gulášu, napiť piva, vypočítať si hudobné kapely. Súčasný vraj demokratický parlament sú len reptárňou, kdežto skutočné

závažné otázky politiky sa riešia mimo parlament: monopolisti, bankári, burzovní makléři na svojich tajných poradách riešia otázky zloženia vlád, menujú a odvolávajú ministrov, určujú zahraničnú i domácu politiku vlád. Ľudia pod vplyvom všadeprítomnej propagandy hlasujú neraz i sami

vami a prosbami. Parlamenty sa musia riadiť otrockým kapitalistickým trhom, za jeho hranice nejdú. To už je mimo zákon. Nie právo na dôstojný život spoločnosti, ale právo na zisk jednotlivca stoja najvyššie v súčasnom zriadení. Všimnime si, že napriek rozvoju moderných technológií, smeruje spoločnosť 21. storočia do čoraz väčšej chudoby a sociálnych problémov. Ak sa predsa len niekomu podarí prelomiť bariéru propagandy, vyhrážok, ohovárania a zorganizovať ľud proti kapitalistickému bezpráviu, čaká ho za to viac propagandy, vyhrážok, zákulisných ťahov, mediálneho ohovárania, až po prípravu štátneho prevratu, vrátane vojenského.

Vzdor – hnutie práce napriek všetkým faktom nezaujíma voči voľbám alibistický postoj a nevyzýva ľudí, aby nikoho nevolili. To je veľmi málo a spoločnosti to nepomôže. Napokon, my sami sme odhodlaní okrem činnosti medzi ľuďmi a v uliciach kandidovať aj do buržoáznych zastupiteľstiev, ktoré chceme využívať či už ako tribúnu na burcovanie, pre zabránenie ďalšiemu rozkrádaniu a podobne. Rozhodne si však uvedomujeme veľmi obmedzenú moc zastupiteľstiev a aj preto vedíme kampaň pod heslom

VOLIT NESTAČÍ – ORGANIZUJ SA!

Ústredná rada VZDOR – hnutie práce

proti sebe. Ako najvzornejšou ukážkou kapitalistickej demokracie nám môžu poslúžiť práve Spojené štáty americké – pri moci sa tu striedajú dve bábkové strany, ktoré sú ovládané a financované veľkokapitálom. Napriek tomu, že sa žiadna zmena nekoná, zmanipulované masy občanov sa menia na šialený dav s transparentmi kandidáta, značná časť národa sleduje televízne debaty prezidentských kandidátov, akoby šlo o všetko, majú falošný pocit spolurozhodovania.

Oproti skutočným vlastníkom krajiny disponujú „naši zástupcovia“ len slo-

Náš pohled na jednotlivce a „šedou masu“ (dokončení)

4. Fašistický a nacionalistický tzv. kolektivismus kontra skutečný kolektivismus

Už jsme se zmínili o tom, že naši odpůrci rádi srovnávají s fašisty, nacionalisty a jinou podobnou verbeží tím, že prý svorně my i oni propagujeme naprosté podřízení jedince i společnosti státu. Z jakého „učení“ fašisté vycházejí? Ze sociálního darwinismu a rasismu, z orientace na mytologii, náboženství a další idealistické směry. Rasismus říká, že rozdíly mezi schopnostmi a dovednostmi lidí jsou dány jejich příslušností ke konkrétní rase. Podle tohoto učení jsou některé rasy vyšší, jiné nižší, některé schopnější, jiné neschopnější. Toto učení se snoubí se sociálním darwinismem, tzn. s napasováním překroucené podstaty Darwinova učení o přírodě na společnost. Zjednodušeně řečeno je podle tohoto „učení“ nosným stimulem dějin permanentní konflikt mezi „silnými, slabými, schopnými a neschopnými, úspěšnými a neúspěšnými jedinci.“ Vítězí vždy ten schopnější, silnější a úspěšnější (v pojetí vládnoucí třídy), jeho sok může být dle fašistů zpravidla i fyzicky likvidován. Sokem nemusí být nutně jednotlivec, ale naopak, bývá jím mnohdy určitá rasa či národ. Rozdíly mezi jedinci jsou dle tohoto učení jenom objektivní, tj. dané přírodou a jejími zákonitostmi, proto jsou určité rasy přesně dle teorie rasismu nevychovatelné a jsou určeny k fyzické likvidaci. Idealismus a mytologie dokazují v rámci tohoto „učení“ boží vyvolení konkrétního „vůdce, který byl obdařen prozřetelností,“ mytologie dokáže tohoto vůdce metafyzicky spojit s minulými božstvy či i představiteli historie.

Než stručně okomentujeme z našeho hlediska tyto ahistorické oblundnosti, podívejme se, z jakých názorů vychází současná oficiální moc, ale i mnohá její vědecká zařízení či školy. Jsou to tvrzení, že objektivní, tj. vrozené rozdíly mezi lidmi jsou ohromné, v podstatě nepřekonatelné. Každý má při svém narození stejnou šanci dosáhnout úspěchu jako ostatní. Svou

šanci ale musí realizovat v boji na trhu, v ostré konkurenci, která si žádá odříkání, ostré lokty, sobectví a egoismus. Vítězí schopnější, dravější, ti, kdo nezvítězí, jsou logicky neschopní, málo silní a inovativní. V podstatě si svou porážku zaslouží a patří jim. Musí snášet okovy své neschopnosti, proto není možný kolektivismus a individuální schopnost musí dostávat prostor.

Neshledáváte náhodou v obou pojetích podobnosti? Jistěže ano, v obou případech jde o sociální darwinismus, pouze v prvním, fašistickém případě, o jeho vyhrcovanější podobu. Souvislosti mezi oběma existují a druhé je pokračováním prvního.

Co z řečeného vyplývá? V případě fašismu a nacionalismu nejde o žádný skutečný kolektivismus, ale naopak, o vůdcovské vyzdvihování silnějšího individua, kult souborů až na smrt, jež sleduje perfektně ovládaná a zfanatizovaná tupá masa. Je to systém ovládaných a vládnoucích. Stejně jako současný systém, s tím rozdílem, že se oficiálně nepropaguje jako trest za neschopnost a neúspěšnost fyzická likvidace, naprosté vyvržení, izolace, vězení. Náznaky toho však existují.

Pro názornost ukažme, jak je v tomto případě argumentace antikomunistů velmi podobná argumentaci neonacistů. Není tedy divu, že současní neonacisté téměř všechny soudobé odpůrce rasismu a nacionalismu označují za „marxisty“ (většinou nesprávně, samozřejmě). I rasisté a neonacisté tvrdí, že odpůrci jejich ohavné představy rasově segregovaného světa nevidí a nechtějí vidět rozdíly mezi například bílými Evropany a černými Afričany. Že je to směšné? Jak někdo může popírat rozdíl mezi barvou kůže bělocha a černocha? Jak někdo může popírat rozdíl mezi kulturními zvyky Evropana a Afričana? Tyto rozdíly nikdo nepopírá, ale jsou snad důvodem k tomu, aby vznikla rasově segregovaná, nebo v našem

případě hierarchizovaná společnost? Jak jsme se už zmínili, podstata je v tom, že neonacisté shledávají pod termínem „rozdíly“ schopnosti, dovednosti, vlastnosti dané rasovou příslušností. Toto vysvětlení z pochopitelných důvodů zastírají frázemi o kulturních rozdílech, které však ztotožňují opět s rasovým určením. My tvrdíme, právě proto, že jsme kolektivisté, že objektivní sociální, kulturní rozdíly existují, že však nejsou „zašity pod kůži člověka,“ ale jsou produktem přírodně-historického procesu.

5. Závěrem

Naše pojetí kolektivismu je skutečným kolektivismem ve smyslu tohoto slova. Chceme a prosazujeme, aby si kolektiv bez parazitující třídy mohl sám vládnout, aby mohli vládnout i tělesně slabí, dříve neúspěšní, lidé nevýrazní. Chceme, slovy básníka S. K. Neumanna, aby malost nebyla vinou a člověk nebyl zotročován člověkem. Zároveň jsme ale přesvědčeni o tom, že takový kolektiv je a bude nejvhodnějším prostředím pro rozhojnění schopností a zájmů jedince, kvalitativně lepším prostředím, než je to současné.

Prostředkem k našemu cíli je získání státu do vlády a rukou většiny společnosti. Získání, motivované tím, aby jednou stát, nikoliv země, naše vlast, ale institut státu jako represivního nástroje, odumřel.

**Jaromír Jandák,
Pavel Jankowský**

Čím začat? (na pokračovanie)

V našich vyhlášeníach, textoch, dokumentoch či príhovoroch hovoríme o triednom boji, o tom, že kapitalistický štát a režim je prostriedok na utláčanie a vykorisťovanie drvivej väčšiny spoločnosti. Napriek tomu, že pracujeme, celý svet upadá do čoraz väčšej chudoby a sociálnych problémov – samozrejme až na hrstku vyvole-

ných. Tá je ochotná vyvolať aj svetovú vojnu, len aby posilnila svoj biznis.

Od viacerých kolegov počujem ako prvú otázku „Čo sľubujete?“, v domnení, že my sme úplne takí istí ako všetky ostatné politické strany. Nasľubujeme niečo, čo vieme, že nikdy nesplníme, zhrabneme vaše hlasy, dostaneme sa do parlamentu,

zavrieme za sebou dvere a už sa staráme len o svoje kontá. Presne na toto sú ľudia zvyknutí a akosi to očakávajú od každého, kto sa zaoberá politikou. Zaujímavé je, že politické strany sa vždy pred voľbami tvária, akoby tu boli prvýkrát a sľubujú to, čo už mohli 10 krát splniť. Za pozornosť rovnako stojí, že strany ktoré prichá-

dzajú ako nové a prevratné, sa hneď po získaní dôvery začnú správať ako tie staré strany.

My však nesľubujeme nič! Nejde nám o nikoho hlasy a už vôbec za sebou nechceme zatvárať dvere parlamentu. O čo nám teda ide? Ide nám o to zorganizovať značnú časť vykorisťovanej spoločnosti v boji proti kapitalizmu a za socializmus. V boji za to, aby sme pracovali pre blahobyt nás všetkých a nie pre blahobyt vykorisťovateľov a rast vlastnej biedy.

A teraz prichádzame do závodov, stretávame sa s pracujúcou triedou o ktorej hovoríme, že ju chceme zorganizovať a uvedomujeme si, že sme úplne na začiatku našej cesty, uvedomujeme si, že musíme robiť základné kroky, aby sme získali medzi pracujúcou triedou vplyv. Sympatie, tie sa až tak ťažko nezískavajú, no to ešte nič nemá z vplyvom.

Na jednej strane sa stretávame s nespokojnosťou, no na strane druhej s rešpektovaním kapitalistického trhu a systému ako takého. Prechod k socializmu ako by bol nemožný, nedosiahnuteľný. Stretávame sa teda aj s pocitmi rezignácie. Ľudia častokrát zabúdajú, že socializmus neprišiel sám od seba, ale bol vybojovaný zdola a trieda kapitalistov musela vynaložiť veľké prostriedky, aby ho potlačala, aby sa neobjavil i v ďalších častiach planéty a napokon ho dočasne porazila. „*To by sa museli ľudia vzbúriť*“ – počúvam. Ale kto sú tí ľudia? Sú tu snáď ešte nejakí iní okrem nás?

Ľudia sú nespokojní, no dosiaľ im nie je známa organizácia či strana, ktorá predstavuje ich záujmy a v ktorej sa postaví jeden za všetkých a všetci za jedného. Neexistuje tu pre nich absolútne nič okrem buržoáznych a teda im nepriateľských organizácií, strán či masmédií či už si to uvedomujú, alebo nie. Socializmus ako pojem ostáva niekde na úrovni spomienok, nie ako súčasný boj za niečo.

Hlavnú vinu na tom však nenesú samotní ľudia, aj keď by to tak z textu mohlo vyznieť a vinu by na tom neniesli ani kapitalisti, ak by im niekto neotvoril bránu dokorán a sám neprešiel na ich pozície. Hlavnú vinu na tom nesie revizionizmus a oportunizmus komunistických strán nie len vo východnom bloku, ale v celom svete.

Oportunizmus a revizionizmus - pre niekoho omleté a nič nehovoriace frázy. Poďme sa však pozrieť na skutky. Zorganizovaná trieda pracujúcich - jeden z našich hlavných cieľov, tu kedysi bola. Už za prvej československej republiky sa

dialo to, čo by sa dnes žiaľ nestalo. V dvadsiatych rokoch napríklad v Žilinskej textilke vedenie nariadilo horšie pracovné podmienky. Reakciou zamestnancov bol štrajk nie v jednej, ale v troch fabrikách majiteľa. Áno, aj toto dokázali slovenskí pracujúci - presne tí, ktorí o sebe dnes hovoria, že dokážu len nadávať a popritom znesú aj neznesiteľné.

Komunistické hnutie naberalo na sile, po vojne sa tešilo veľkej dôvere, pretože sa ukázalo, že v najťažších chvíľach vojny a fašizmu sú komunisti najspoľahlivejšími a najpresvedčenejšími bojovníkmi proti nemu. Vo vojne padlo 25 000 členov KSČ. Hnutie stále viac silnelo a kapitalistické štáty museli neraz povolávať armády, aby potlačali robotnícke vzbury či štrajky (Taliansko, Francúzsko, Británia), v USA zúril McCarthyizmus a masové zatýkanie nie za protiamerickú, ale už za „neamerickú činnosť“. CIA a armáda

zvrhli nejednu pokrokovú vládu v krajinách 3. sveta, vysielali stovky špiónov, diverzantov či agentov-chodcov.

Podarilo sa nám vytrhnúť tretinu sveta z kapitalistických pazúrov! Tam kde má dnes kapitál obrovské zisky, tam kde drancuje lacné prírodné a „ľudské zdroje“ (ako oni nazývajú človeka), tam kde im robíme len sluhov a rastie naša chudoba, tam, kde mladí nemajú kde bývať, kde stúpa kriminalita a štátny dlh, presne tam kedysi títo paraziti nemali svoje miesto. Zo súčasných miliárd im nepatrí ani cent a výsledky našej práce patrili nám, budovali sme hospodárstvo pre seba.

Nie lepšie mzdy, väčšie sociálne odvody či boj za lepšie podmienky v práci - ale celá výroba v rukách národa, ani cent vykorisťovateľom! Toto sú méty, ktoré sa pracujúcej triede už raz i keď s chybami a komplikáciami (a myslím si že bez chýb a problémov to v tvrdom triednom boji nebude nikdy) podarili dosiahnuť. Presne to, čo sa dnes zdá väčšine pracujúcich a zamestnaných ako „naivné“, „nereálne“ a

„nedosiahnuteľné“.

História nám teda ukazuje, že to nie je nedosiahnuteľné, avšak vtedy boli na to vytvorené podmienky, ktoré dnes nemáme. A tu sa opäť dostávame k oportunizmu. Toto všetko sme kedysi mali, celý kapitalistický svet sa obával zjednotenej pracujúcej triedy. Dnes tu máme zrezignovaných, dezorganizovaných ľudí bez nádeje. Komunistické hnutie sa podarilo rozvrátiť zvnútra. Strany sa z nepriateľov kapitalizmu pomaly ale isto menili na jeho priateľov a kapitulantov. Strácalo sa revolučné nadšenie, strany sa stávali prostriedkom ku kariérnemu rastu. Mnohí dnešní kapitalistickí politici boli členmi bývalých komunistických strán východného bloku. Rovnako však aj komunistické strany západu sa stávali regulárnymi členmi kapitalistických vlád. Strany namiesto revolúcie chcú len upravovať kapitalizmus, stávajú sa z nich akési „ľavejšie“ sociálne demokracie.

A ak sa takto zachoval a takto uvažuje „generálny štáb“, ktorý sa má zastávať pracujúceho človeka, ako má potom uvažovať pracujúci človek? Čoho sa má taký človek vôbec chytiť, keď tu nič hmatateľné nie je? Ostali len tu len páni a otroci. Za pánmi stojí celá mašinéria, otroci sú ponechaní napospas pánom. Zdá sa im teda, že toto je jediná možnosť. Maximálne to celé vyúsťuje do občasných štrajkov, kde je situácia naozaj neúnosná, v politickej oblasti do voľby sociálnej demokracie alebo oportunistických „komunistických“, ale žiaľ i fašistických strán, ktoré aj tak nič nezmenia, nakoľko ide o klasické parlamentné strany bez spojenia s ľudmi rešpektujúce kapitalizmus.

Začínáme teda od začiatku. Musíme a chceme odznova získať ľudí pre myšlienky socializmu. Zároveň však musíme byť poučení z minulosti a zabrániť tomu, aby sa opakovala kapitulácia a rozvrát nášho hnutia. Pretože musíme? Pretože nemáme na výber. Nik nemá na výber. Nepočítajme s tým, že aj súčasný kapitalizmus, v ktorom sa ešte dá ako-tak prežiť, hoc pod bičom a s dlhmi na krku tu bude večne. Ak sa nejaký stav neustále zhoršuje, už základná logika nám hovorí, že stále nebude rovnakí. Čakajú nás vojny, nepokoje, nástup fašizmu, globálna chudoba a absolútne barbarstvo. Zárodok tohto stavu sa čoraz viac prejavujú.

Pokračovanie nabudúce...

Stanislav PIROŠÍK

Baťovské fabriky za vojny: V niektorých pobočkách využívali na prácu židovských a politických väzňov

baťovských fabrikách v Chelmeku, Radomi, Sezimovom Ústí, Ratiškoviciach, či Ottmuthe. Počas 2. svetovej vojny, keď bol Bojnický zámok stále v držbe Baťovcov, sa premenil na výcvikové stredisko elity gardistov a nemeckých SSákov, Konali sa tu aj nacistické bankety.

Prečo sme stále vdáční za „omrvinky z hostiny“?

Na ujasnenie si faktov. Tomáš Baťa senior zomrel v roku 1932 a zanechal testament, v ktorom odkázal celý koncern práve nevlastnému bratovi Jánovi Antonínovi Baťovi. Podmienkou však bolo vyplatenie 50 miliónov korún potomkom Tomáša Baťu., čo sa aj stalo.

Po 2. svetovej vojne napadol závet a kúpnu zmluvu syn Tomáša Baťu, Tomáš Baťa mladší. So strýkom Jánom Antonínom Baťom sa súdil a väčšinu majetku si aj vysúdil. Aj tu môžeme vidieť tu krásnu oddanosť Baťovcov, ale k čomu? K ľuďom, alebo k tučným kontám? Jedna rodina a súdne spory o to, kto si urve väčší podiel.

Hovorí sa, že Baťovci to robili pre ľudí, že im záležalo na človeku, dovolím si nesúhlasiť. Jediné, o čom im vždy šlo, bol prospech ich rodiny, dokonalé profítovanie a zarábanie za akejkolvek doby a režimu. Vraj boli veľmi sociálni, áno tak sociálni ako Bismarck, pruský monarchistický vodca Nemecka, ktorý robil všetko preto, aby udržal vládu aristokratov a práve on vynašiel sociálny štát a neurobil to pre lásku k pracujúcim, ale kvôli tomu, aby mali zabezpečené základné sociálne štandardy, ktoré by ich držali v letargii a nebúrili sa proti útlaku monarchistov a kapitalistov a nepridávali sa húfne ku práve zrodeným socialistom.

Tomáš Baťa miloval disciplínu, úplnú oddanosť a podriadenie firme, čiže jemu. Vytvoril kult osobnosti, podľa ktorého sa mali riadiť všetci zamestnanci, no zisky samozrejme putovali na súkromné kontá baťovcov. Presne tak ako Bismarck, aj on uplatňoval politiku cukru a biča.

V mnohých článkoch sa dozvieme, že podporoval vzdelanie, samozrejme vzdelaný človek vymyslí lepšie zlepšováky, ktoré prinesú viac peňazí, no až tak veľmi tomu vzdelaniu svojich ľudí neveril, keď nikdy nevytvoril zamestnanecké rady, kde by sa kolektívne radilo a rozhodovalo o fungovaní podniku. O všetkom rozhodoval iba on a jeho rodina a všetky financie rozdeľoval iba on a jeho rodina.

Všetok váš talent mal slúžiť len pre blaho jednej rodiny, ktorá vám za to samozrejme niečo pridala, no oproti ziskom firmy to boli smiešne kosti z hostiny.

Keď sa vám firma pletie aj do postele...

Baťovci chceli vytvoriť nového človeka, čo hrdo vyhlasoval aj Tomáš Baťa, no ten nový človek musel byť podriadený koncernu, lojálny len voči koncernu a koncern dozeral na celý váš osobný život, a ako som spomínal, koncern sa vám plietol aj do toho, ako často so svojím partnerom súložíte, či nesúložíte, lebo to by mohlo narušiť pracovnú morálku a koncern to bol Tomáš Baťa a jeho rodina.

Hovorí sa tiež o baťovských obchodoch, kde zamestnanci nakupovali. Aj to bolo vytvorené s tým cieľom, aby ste vaše zarobené peniaze minuli zase len v obchodoch patriacich Baťovcom, čiže tak sa im tieto peniaze opäť vrátili. Bol to dokonale vymyslený stroj na zarábanie peňazí.

Prečo stále tlieškame tým, ktorí nás vykorisťujú a milujeme ich za to, že nám dajú viac ako iní? Stále sme len ich nástrojom na ich zisky a nám dajú vždy len omrvinky, aby nás udržali v našej letargii. Kedy sa konečne postavíme a začneme rozmýšľať nad tým, aby sme konečne robili pre nás všetkých, aby zisky neputovali do vrecák úzkej skupiny vlastníkov firiem, fabrik, bánk atď....

Nevieme si snáď rozhodovať kolektívne sami, potrebujeme nad sebou malých diktátorov, ktorí rozhodujú vždy o nás bez nás? Potrebujeme ďalších Baťov, ako nám hovoria kapitalisti?! Nie nepotrebujeme, potrebujeme začať spravovať naše podniky a spoločnosť kolektívne a nespoliehať sa na niekoho hore, ktorému aj tak slúžime na plnenie jeho snov.

Potrebujeme povstať proti kapitalizmu, veď tento systém umožnil to, že 80% svetového bohatstva je v rukách len 8% svetovej populácie, medzi ktorú patria aj baťovskí potomkovia. Ja sa im náš spoločný majetok veru vydať bez boja nechystám, takýto nenažranci vás budú ohluďpovať frázami, že veď vám dávajú prácu, no vy z tej práce prežívate a oni sa stávajú malými bohmi, ktorí si užívajú všetok luxus sveta.

Dost' bolo diktatúry kapitálu. Ani cent Baťovcom!

Miroslav POMAJDÍK
podpredseda Vzdor-hnutie práce

Zo všetkých strán počúvame o genialite Baťovcov, o tom aký blahobyť panoval v ich fabrikách. Poďme si povedať o niektorých podmienkach, ktoré tam panovali. Pracujúcim bola zakázaná vo fabrike odborová činnosť, akékoľvek spolky na ochranu pracujúcich na pracoviskách boli zakázané a taktiež sa zamestnanci nemohli nijako politicky angažovať.

Keď vám nebolo jedno, čo sa v spoločnosti deje a politicky ste sa angažovali, nasledovali vyhrážky a keď to nepomohlo tak prišla výpoveď. Keď ste chceli zakladať odbory, ochranné spolky na pracovisku, alebo ste boli člen nejakej odborevej celorepublikovej organizácie, nasledovali zase vyhrážky a pre tých odbojnejších výpoveď. Čo sa týka vysokých platov a povestných domčekov, tak tieto vymoženosti patrili len hŕstke pracujúcich vo fabrikách. Pracujúci sa museli podradiť aj dohľadu nad ich účesom, či sexuálnym životom, toto všetko sa kontrolovalo.

V niektorých baťovských fabrikách sa využívala práca Židov a politických väzňov

Ako zistilo viacero historikov, už pred vojnou sa v Baťovych závodoch na Slovensku začali zbavovať svojich židovských zamestnancov. Vojna bola pre baťovský koncern voda na mlyn a tak už čoskoro vzniklo viacero pobočiek vo fašistickom Taliansku, na okupovaných územiach Litvy, Bieloruska, Poľska.

Výstižná bola aj dobová baťovská reklama v dobe, keď posielala slovenská vláda bojovať našich vojakov po boku Hitlera do ZSSR. „Rukujete? Ak áno, musíte sa prichystať už teraz. Iste chcete byť poriadnym vojakom... Nelámte si hlavu. U Baťu už majú pre vás všetko prichystané.“ alebo ďalšia reklama, ktorá bola určená pre slovenských gardistov: „K rovnošate Hlinkovej gardy potrebujete dokonale vysoké čizmy. Vyberte si! Dostanete ich v každej predajni Baťa.“

V baťovských továrňach bola využívaná aj otrocká práca politických odporcov nacizmu a Židov priamo z Osvienčimu. Tieto prípady boli zaznamenané v

Stavanie múrov nič nevyrieši : Rómska otázka dokazuje slabosť kapitalizmu

„Nie takzvaný diskriminačný múr na sídlisku Luník VIII v Košiciach, ale integrácia Rómov je problémom“ – uviedol to dnes v Košiciach predseda Skupiny progresívnej aliancie socialistov a demokratov v Európskom parlamente Hannes Swoboda. Integrácia v rámci čoho? Kapitalizmu?

Kapitalizmus vždy bude vytvárať množstvo sociálne degradovaných ľudí. Už len preto, že v kapitalizme neustále existujú masy nezamestnaných ľudí a bez práce sa slušne žiť nedá. Pre množstvo ľudí je jediným východiskom kriminalita, ak nemajú umrieť od hladu.

Tento pán doslova „zabil“, keď zo seba vypotil vetu: „Bol som dojatý z projektu v U.S. Steel, ktorý Rómov nielen zamestnáva, ale vytvára na nich aj tlak, aby posielali deti do školy,“ priznal. Vzdelanie je podľa Swobodu jedinou cestou, ako trvalo zabezpečiť integráciu Rómov aj v budúcnosti.

Ten USS, ktorý v tomto roku prepustil 2000 zamestnancov. Ten USS ktorý svojim ignorantstvom likviduje hutnícke učilište a hutnícku priemyslovku. Ten USS, ktorý má ročne miliardové zisky, neplatí z nich cent daní a v jeho blízkosti žijú v chatrčiach pri obci Veľká Ida niekoľko stoviek Rómov. On je ich spasiteľom?

USS robí jediné – ťaží z lacnej pracovnej sily. A je úplne jedno, či Rómov alebo Nerómov. Pracovná sila je tým lacnejšia, čím je nezamestnaných viac. Cielená likvidácia odborného školstva znamená len toľko, že nepotrebujú odborne vzdelaných zamestnancov. Na státie pri linke postačia tí so základnými vedomosťami.

To je skutočnosť maskovaná tzv. pomocou, keď jednému dieťaťu dajú školské pero a kopa ďalších sa klepe od zimy v chatrči, pritom vedľa je megatováreň produkujúca kvantá odpadového tepla využiteľného na vykurovanie domov. Ak by tí ľudia nejaké domy mali.

Múr medzi dvoma svetmi

Ten fyzický múr na Luníku VIII je výsledkom neviditeľného múru medzi svetom bohatých kapitalistov a chudoby, pracujúcich a nezamestnaných ľudí. Problém Rómov je súčasťou širšieho problému chudoby. Pokiaľ bude existovať chudoba, vždy tu bude skupina príživníkov a neprispôsobivých Rómov. Chudoba bude dovtedy, dokiaľ tu bude kapitalizmus. Len likvidáciou kapitalizmu možno zbúrať medzi ľuďmi neviditeľné aj viditeľné múry.

Integrovat' človeka je možné jedine pomocou práce, lebo prácou získava všetko čo potrebuje. V kapitalizme však pre mnoho ľudí práce niet. Práca pre každého existuje jedine v spoločnosti založenej na vláde samotných pracujúcich.

Preto jedinou pomocou je všeobec-

ný prístup k práci – povinnosť a zároveň právo pracovať pre každého práceschopného člena spoločnosti. Len takto je možné týmto skupinám naozaj pomôcť, no v tom pravom slova zmysle – aby to pomohlo naozaj celej spoločnosti. Pomôcť niekomu, to neznamená len mu niečo dať, to znamená aj v niečom ho zastaviť a nasmerovať ho inak.

Prostredie formuje človeka

Niekomu pomôže aj facka v správny čas a na správnom mieste. Ak by sa ktokoľvek z nás narodil do podobného prostredia, pravdepodobne by sa správal podobne ako oni. Akú budúcnosť môže mať dieťa, ktoré už od malička polonahé vyberá s matkou kontajnery na sídlisku, zatiaľ čo iné deti sa hrajú s hračkami, spoznávajú písmenká, či farby? Ako môžu takí ľudia prosperovať v škole a dosiahnuť vzdelanie, ak majú také nevyhovujúce detstvo?

Treba im pomôcť predovšetkým v tomto smere – zabrániť, aby deti vyrastali v takomto prostredí. Veď na to sú už dnes zákony a to nehovoriac o tom, ak môžu obaja rodičia zarábať. Treba rozvíjať ich talenty, pomôcť im organizovať voľný čas a pod. Pomoc potrebujú aj v získavaní pracovných návykov, hoc to nemusí byť vždy „ekonomicky efektívne“, no je to oveľa efektívnejšie ako nechať to tak.

A potom nebudú potrebné, žiadne múry. Tieto múry problém neriešia len ho uzatvárajú pred svetom. Za týmito múrmi problémy ako nezamestnanosť a kriminalita naďalej narastajú a po čase prerastú aj cez tieto múry.

Vzdor- hnutie práce Východ

Múzeum SNP osvetlili stovky sviečok proti fašizmu

Múzeum Slovenského národného povstania v Banskej Bystrici v deň oznámenia oficiálnych výsledkov volieb zástupcov do VÚC osvetlili stovky zapálených sviečok, ktoré lemovali schody smerujúce k pamiatke a spomienke najhrdinskejších udalostí Slovenského národa. Spontánna akcia zvolaná predovšetkým cez facebook a osobným pozvaním mala reflektovať nesúhlas s výsledkom volieb v Banskobystrickom kraji.

Žiaľ, takéto "milé" a "srdečné" prejavy už nezabránia neonacistom v ovládnutí správy územného celku s počtom obyvateľov 657 119 a rozlohou 9,5 tis kilometrov štvorcových.

Dosah doposiaľ nepodstatnej politickej organizácie tak bude na 20 gymnázií, 43 stredných odborných škôl, 6 spoje-

ných škôl, 1 jazykovú školu, Konzervatórium Jána Levoslava Bellu a 5 ďalších školských zariadení. V sociálnej oblasti to budú dve zdravotnícke zariadenia ako aj viac než 50 zariadení sociálnej starostlivosti: domovov dôchodcov a domovov sociálnych služieb, útlukov a zariadení pestúnskej starostlivosti po celom kraji.

Pán "vodca" Kotleba bude nakladať v roku 2014 podľa oficiálnych plánov VÚC BB so sumou 136 770 000,00 Eur a v roku 2015 s odhadovanou sumou 137 500 000,00 Eur.

Pálenie sviečok je iste gestom, no hore uvedené čísla dávajú do pozornosti otázku, či ich náhodou nepripaľujeme sebe... Samozrejme, ďakujem všetkým, ktorí sa akcie zúčastnili a aspoň tak demonštrovali svoj názor. **Antifašista z BB**

Sú nároky Baťovcov oprávnené? Je naozaj všetko na predaj?

Jana Nash (vnučka J.A.Baťu): ide o princíp, ani tebe by sa nepáčilo, keby ti zobrali celý majetok, že?

Stanislav Pirošík: Niektorí nás vyzývali, aby sme my *odovzdali svoje byty spoločnosti* keď nesúhlasíme s vyplatením rodiny Baťovcov. Najskôr si jednotlivé majetky rozdelíme. Hmotné majetky vrátane zámku boli zabraté na základe kolaborácie s fašizmom. S tým samozrejme súhlasím. Pokiaľ však ide špeciálne o zámok (ale napr. aj rozsiahle pozemky, prírodné zdroje atď.), súhlasil by som s jeho konfiškáciou v prospech celej spoločnosti aj bez kolaborácie s fašizmom. Podľa môjho názoru také veci vôbec nepatria do rúk súkromníkov.

Nesúhlasím s takým režimom, ktorý pozná súkromné vlastníctvo prírodných zdrojov, kultúrnych pamiatok, rozsiahlych pozemkov, ale i výrobných prostriedkov. Nikde tu nie je spomenutý majetok osobný – pokiaľ nebol nadobudnutý vďaka kolaborácii s fašizmom.

Čo je pre našu spoločnosť lepšie? Ak je zámok prístupný pre všetkých, alebo ak je súkromným majetkom jedinca? U mňa stojí oveľa vyššie záujem spoločnosti – jej kultúrne vyžitie, trávenie voľného času, ako majetok jednotlivca, ktorý okrem toho vlastní množstvo iného majetku.

Ak pánovi Baťovi nejaký režim zámok predal, tak ho oklamal, pretože mu predal to, čo nie je na predaj. Predstavme si, že som multimilionár a kúpim si celú krajinu. Budete rešpektovať moje vlastnícke právo, len preto, že som si krajinu kúpil? Kedysi mohol niekto vlastniť otroka a bolo to v tom systéme legálne. Dnes by sme to nerešpektovali. Dnes je možné vlastniť prostriedky nového otroctva – výrobné prostriedky. Pracujúci nemajú inú možnosť ako prežiť, len predávať svoju prácu kapitalistovi. Formálne sme slobodní, ale hospodársky sme závislí od kapitalistu.

Jeden novinár sa ma pýtal, čo si myslím o tom, že Baťovi boli zabraté aj podniky. Vnímam to pozitívne. Prečo? Pretože kapitalistický režim počas 30 rokov spôsobil dve svetové vojny, spôsobil vysťahovalectvo, nezamestnanosť, chudobu a hlad, spôsobil hospodársku krízu. Kapitalistický režim napriek novým technológiám smeruje vždy k chudobe, sociálnemu napätiu a k vojnám! Je to práve preto, lebo výroba neslúži spoločnosti na uspokojenie potrieb, ale len súkromníkom na obracanie peňazí.

Znárodním výrobou a budovaním národného hospodárstva konečne zmizli problémy kapitalizmu. Ľudia konečne pracovali pre seba, nie do cudzích rúk. A tu sa dostávame na začiatok odpovede o tom, aby sme "odovzdali byty" spoločnosti. Pýtam sa aké byty?

Dnes sa mladí ľudia buď tlačia u rodičov, v spoločných podnájdoch, alebo majú hypotéky na 30 rokov a boja sa o prácu. V niečom však naši kritici pravdu majú. Naozaj iba socializmus dokáže sprístupniť bývanie celej spoločnosti. V tomto vám radi vyhovie a po porážke kapitalizmu odovzdáme spoločnosti celé sídliská.

Pavol Diego Jur-sa: Moji predkovia tiež nadobudli obrovské polia a lesy poctivou prácou. Storočia drelí jak kone a úrodu navyše predali a za peniaze kúpili ďalšie pole. Komunisti to donútili prepísať na najstaršieho, brata mojej babky a my dnes máme hovno a ani sa to nedá vysúdiť. Takých ľudí je na Slovensku mnoho. A čo teraz? Rozdiel medzi mnou a Baťovcami je ten, že Baťovci majú hromadu peňazí na vysúdenie hoci aj cez Štrasburg. A oni boli iný prípad. Im majetky vzal štát natvrdo. Ale my už dnes nemáme ako dokázať, že vtedy komunisti donútili rodinu napísať všetky majetky na jedného. Proste sa to tak robilo.

Stanislav Pirošík: Dnes máte hovno, to vám verím, podobne ako

množstvo našich spoluobčanov. Mali ste ho aj za socializmu? Žili ste tak, ako žili mnohí za 1. republiky?

Som presvedčený, že nik nemá právo vlastniť "obrovské polia a lesy" – zem je len jedna a preto je veľmi dôležité komu slúži. Z 1. republiky poznáme príklady, kedy takmer celá dedina pracovala na obrovských poliach jedného statkára neraz za polievku a zemiaky. Podľa mňa je však lepšie, ak sú obrovské polia v správe obce a socialistického štátu, ktorý navyše dodá aj mechanizáciu, umožní efektívnejšiu, ľahšiu prácu a viac úrody. Naopak myslím si – akým právom okrádate spoločnosť o rozsiahle pozemky tým, že ich beriete do súkromného vlastníctva?

Súhlasím s tým aby všetka pôda bola znárodnená s tým, že tá časť, ktorú nevyužije obec, môže byť prenajatá súkromným osobám. Pri znárodňovaní by sa malo prihliadať na to, akým spôsobom bola pôda nadobudnutá a či ju dokáže obrobiť jej vlastník, alebo najíma pracovnú silu. Otázne je, či by sa dnes nejakí malí a strední roľníci užívali. O tom vážne pochybujem – pretože tu žiadni nie sú. Malovýroba sa neudrží ani v kapitalizme a ani v socializme. Rozdiel je však v tom, kto túto veľkovýrobu vlastní.

Aj naša rodina vlastnila nemalé pozemky pod horou a nevidím pre to žiaden dôvod. Armáda našu rodinu vyplatila myslím 1 Kčs / m² a ja to schvaľujem. A predsa sa rodine lepšie darilo a žilo nie teraz v kapitalizme ale v socializme!

Ste leniví, nikdy ste nepracovali, platia vás kapitalisti, hlavne že sa voláte Vzdor-hnutie práce

Áno, rozhodol som sa reagovať aj na takto zúfalé názory proti nám a to aj z toho dôvodu, že takto primitívne názory sa objavujú častejšie. Je naozaj zaujímavé, že ľudia, ktorí nás osobne vôbec nepoznajú, odkiaľsi vytiahli, že vraj my sme v živote nepracovali. Okrem toho, že v ÚR a kontrolných orgánoch máme zamestnaných ľudí, či už ide o manuálne alebo duševne pracujúcich, poniektorí, aby užívali rodiny museli pracovať v zahraničí a máme aj takých, ktorí sa po ukončení školy nemôžu zamestnať a tak si privyrábajú po brigádach. Medzi našimi členmi nie je ani jeden človek, ktorý by bol dobrovoľne nezamestnaný a to už len z jedného dôvodu - nik z nás si to nemôže dovoliť, pretože ako už napísal Marx z Engelsom v Manifeste KS - "Títo novodobí otroci môžu len dovtedy žiť, dokiaľ predávajú svoju prácu vykorisťovateľom a svoju prácu môžu predávať len dovtedy, dokiaľ ich práca produkuje kapitál".

Podobné názory sa objavujú len z toho dôvodu, že niekto nemôže prekúsnuť, že sa tu objavila skupina vychádzajúca z ľudu, ktorá má čisté a rázne záujmy a je odhodlaná ich presadzovať. Nemôžu zničiť, že tu naozaj niekto nezneužíva sociálne cítenie ľudí pre vlastné obohatenie sa, je to pre nich ako pokrytcom krmných súčasným egocentrizmom jednoducho nepredstaviteľné.

Na druhej strane nikomu neprekáža, že keď vznikne jedna z ďalších kapitalistických strán politických strokotancov a súčasných klamárov, okamžite má platených funkcionárov i na regionálnej úrovni. Máme tu tisíce politikov a úradníkov, ktorí sa ničím iným, ako klamaním a politikárčením uživiť nevedia. My si takýto "luxus" dovoliť nemôžeme. Nemáme ani jedného "profesionálneho politika", pri našej aktivite nás drží predovšetkým naše presvedčenie, odhodlanie, hnev voči tomuto poriadku i viera v lepší svet. Rozhodne však budeme robiť všetko pre to, aby sme svoju činnosť mohli vykonávať čoraz lepšie a budeme robiť okrem iného aj všetko pre to, aby sme do budúcnosti mali niekoľkých, nie profesionálnych politikov, ale **profesionálnych revolucionárov**, ktorí sa budú mocť naplno venovať boju proti kapitalizmu a práci medzi ľuďmi. To vám naozaj sľubujeme!

Stanislav Pirošík, šéfredaktor

V Bojniciach spoločne proti Baťovcom!

V sobotu sa v Bojniciach úspešne uskutočnila verejná demonštrácia proti požiadavkám rodiny Baťovcom, ktorí požadujú finančné odškodnenie za konfiškáciu majetkov po II. svetovej vojne. Tieto majetky im boli konfiškované podľa Benešových dekretov z dôvodu ich kolaborácie s fašistami. Podľa súčasných slovenských súdov to asi nie je zločin, nakoľko toto rozhodnutie zmenili.

Bokom od celej kauzy sme nezostali ani my v OZ VZDOR – hnutie práce. Bojnice sme si nezvolili náhodne. Práve historická pamiatka, akou je tamojší Bojnický zámok je predmetom záujmu Baťovcov. Požadujú zaň finančné odškodnenie. Spodná hranica finančnej sumy je odhadnutá na viac ako miliardu eur. A to zo štátneho rozpočtu, z peňazí pracujúcich ľudí na Slovensku. U väčšiny občanov Slovenska takéto rozhodnutie vyvolalo nesúhlas. Presvedčili sme sa sami, pretože za dve hodiny nám otvorený list vláde proti vráteniu majetku Baťovcom podpísalo 500 ľudí.

Aj v priebehu oficiálneho programu sa pristavilo 100 ľudí z verejnosti, ktorí si so záujmom vypočuli prejavy. Každý rečník zožal potlesk. Ako prvý vystúpil predseda OZ VZDOR – hnutie práce Stanislav Pirošík. Vyzdvihol najmä fakt, že: „Baťovi potomkovia - akísi Američania, ktorým dochádzajú peniaze, si spomenuli na Slovensko a žiadajú od nás milióny, ktoré im nepatria. Vraj chcú odškodné za "zhabané majetky" po druhej svetovej vojne predovšetkým za kolaboráciu s nacizmom. Že bola ťažká doba a musel spolupracovať? Nech to skúsia povedať skutočným českým a slovenským vlastencom, ktorí povstali proti fašizmu so

zbraňou v ruke. Baťa na celej vojne ešte aj zarobil. Nájdu sa aj takí, ktorí im milióny želajú - vraj koľko Baťa vystaval.

Ja si naopak myslím že sa ničoho ani nechýlil. Jeden príklad - ak mňa zamestnávateľ pošle prerábať napríklad byt, ktorý on potom bude prenajímať - prerobil ho on alebo ja? Napadne vôbec niekomu tvrdiť, že ho prerobil môj zamestnávateľ? A napokon - neskôr sme sami ukázali, že vieme vystavať a vybudovať celé mestá a závody, nie len bez Baťu, ale bez kapitalistov ako takých. A pre nás - nie pre nich! A naopak - kapitalizmus za posledných 24 rokov ukázal, že nedokáže vybudovať nič, ale len všetko rozkradnúť a vyrabovať. Nepotrebujeme pánovi Nashovi tlačiť do vreciek milióny a ešte sa mu klaňať, že nás za to zamestná. Inými slovami, my si zaplatíme ešte aj vlastné platy, a on okrem miliárd zhrabne aj čistý zisk.“

Ako druhý rečník vystúpil Miroslav Pomajdík. Hovoril o histórii firmy Baťa a skutočných pomeroch v baťovských podnikoch. Spomenul, že „už za prvej republiky dochádzalo neustále k situáciám, že keď zamestnancom nebolo jedno, čo sa v spoločnosti deje a politicky ste sa angažovali, nasledovali vyhrážky a keď to nepomohlo tak nasledovala výpoveď. Keď chceli zakladať odbory, ochranné spolky na pracovisku, alebo boli člen nejakej odborovej celorepublikovej organizácie, nasledovali zase vyhrážky a pre tých odbojnejších výpoveď. Čo sa

týkalo vysokých plátov a povestných domčekov, tak tieto vymoženosti patrili len hŕstke pracujúcich vo fabrikách. Pracujúci sa museli podradiť aj dohľadu nad ich účesom, či sexuálnym životom, toto všetko sa kontrolovalo.“

Baťovci sa nijak netajili obdivom k fašizmu a počas druhej svetovej vojny ešte viac pritvrdili režim pre zamestnancov v ich podnikoch. Miroslav Pomajdík na to poukázal reklamami, ktoré firma Baťa používala. „Výstižná bola aj dobová baťovská reklama, keď posielala slovenská vláda bojovať našich vojakov po boku Hitlera. „Rukujete? Aká no, musíte sa prichystať už teraz. Iste chcete byť poriadnym vojakom.

Nelámte si hlavu. U Baťu už majú pre vás všetko prichystané.“ Ďalšia reklama zase znela: „K rovnošate Hlinkovej gardy potrebujete dokonalé vysoké čizmy. Vyberte si! Dostanete ich v každej predajni Baťa.“

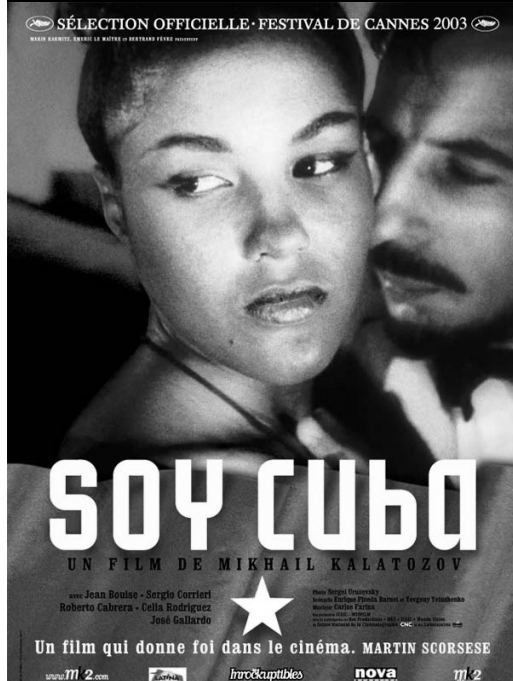
Ďalej poznamenal, že „V baťovských továrňach bola využívaná aj otročká práca politických odporcov nacizmu aj Židov priamo z Osvienčimu. Tieto prípady boli zaznamenané v baťovských fabrikách v Chelmeku, Radomi, Sezimovom Ústí, Ratiškoviciach, či Ottmuthe. Počas 2. Svetovej vojny, keď bol Bojnický zámok stále v držbe Baťovcov tak sa premenil na výcvikové stredisko elity gardistov a nemeckých SSákov a konalo sa tu množstvo nacistických banketov.“

Svoj prejav uzavrel slovami „takýto nenažranci vás budú ohľupovať frázami, že veď vám dávajú prácu, no vy z tej práce prežívate a oni sa stávajú malými bohmi, ktorí si užívajú všetok luxus sveta. Dosť bolo diktatúry kapitálu. Ani cent baťovcom!“

Oficiálnu časť sme uzavreli prečítaním otvoreného listu, ktorý bol zaslaný prezidentovi, vláde a parlamentu, premiérovi a ministrovi kultúry v ktorom „vzývame prezidenta, vládu a parlament a ministra kultúry, aby zabránili vráteniu Bojnického zámku do súkromných rúk Baťovcov, alebo kohokoľvek iného, lebo sa pre nich stane len zdrojom peňažných príjmov. Nič viac. Jeho terajšia kultúrna a oddychová funkcia bude značne obmedzená lebo v prvom rade bude Bojnický zámok slúžiť súkromným záujmom Baťovcov a až potom potrebám verejnosti.“

VZDOR – hnutie práce

Paradoxně to bylo v antikomunistické a protiruské Varšavě, kde jsem poprvé viděl dnes naprosto neznámý sovětský film Michaila Kalatozova podle scénáře moderního básníka Jevgenije Jevtušenka „Já, Kuba“ (Soy Cuba). Spojení působivého a vysoce ceněného melodramatu s námětem exotické aktuální revoluce kousek od obra impéria se jevilo jako velmi atraktivní. Oprávněně.

Kalatozov, který se proslavil dojemným filmem, asi nejznámějším sovětským melodramatem (spolu s filmem Balada o vojákově) Jeřábi táhnou, jenž obdržel Velkou cenu MFF v Cannes v r 1958, měl velký cit pro filmovou poetiku, stejně tak jako brilantně ovládal využití experimentálních uzlů filmového záběru a střihu, který dovedl dojem ze scény dostat na nejvyšší mez (běh dvojice na schodech, běh po městě a nábřeží, scéna pokusu o skok z mostu, závěrečná scéna příjezdu vojáku z filmu Jeřábi táhnou), byl již tak dost dobrou devizou. Jevtušenko, jeden z vůdčích básníků období tzv. Tání (připomeňme ještě Roberta Rožďěstvinského, Bellu Achmadulinu, písničkáře

Vysockého a Bulata Okudžavu), byl představitelem moderní neschematické poezie a jako reprezentant pokrokového sovětského umění zcestoval celý svět a byl již v mládí velmi uznávanou osobností (setkal se v roce 1963 v Paříži s Picassem, znal Pabla Nerudu, navštívil USA, byl členem poroty filmových festivalů v Moskvě a Benátkách, atd.).

Oba se chopili tématu před několika málo lety zvítězivší revoluce na karibské Kubě nikoli se záměrem přesné a především popisné rekonstrukce, která má umělecké dílo spíš zatížit a umrtvit, ale jako epos o situaci na Kubě, útlaku, revoluci a jejím vítězství. Podařilo se. Spolu s kubánskou Historií revoluce je to jeden z prvních filmů o zdejší revoluci a dodneška snad nejlepší. Je to epos, je to jedna velká báseň. Kalatozov využil svých poznatků z předchozích let a pracoval s kamerou ještě experimentálněji, ještě expresivněji, podobně jako se zvukem, upravoval prostředí, a tak nemůžeme mluvit o nějakém realistickém nebo suchopárném popisu, ale o jednom velkém dojmu, který působí na diváka. Tropické prostředí, plantáž, chudinské obydlí, noční podnik, hotel, Havana plná amerických turistů a námořníků nebo ilegální pracovna – vše je hlavně symbolem. Podobně jako každá postava – milenecká dvojice černocho a hispánské dívky tajně se věnující prostituci, američtí turisté kupující si ženy, kubánské děvče obtěžované námořníky, Batistovi policisté, plantážník tragicky umírající na zapáleném poli cukrové třtiny, zemědělství dělníci, revoluční studenti, mladí komunisté, barbudos.

Ukázky tropické přírody i prostředí moderní, amerikanizované Havany, a hlavně rozpory sociálního a politického rázu dokázal režisér vyobrazit znamenitě. A bez zatížení. Kritizována je zde idealizace – neprávem. Je potřeba při obecném pojmenování odpovídajícím formě filmu. Jsme svědky sugestivních scén požáru

Kalatozov: Já Kuba

plantáže, střelby do demonstrujících, pohřbu zabitého studenta, revolučního boje a vítězství. Na několika málo scénách byl vylíčen politický útlak stejně jako na scénách předchozích útlak sociální a konkrétní třídní rozdíly. Starý vesničan, raději zapalující pronajatou plantáž než by se nechal více vydírat statkářem, chudý vesničan, který se až po tragické zkušenosti připojí k revoluci, student, který se bojí zastřelit kontrarevolučního velitele a následně umírá jako první v demonstraci, jsou oba dokladem zrání kubánské společnosti.

Každá ze zemí, která se odhodlala k revoluci, prošla podobným vývojem, byť v jiném kulturním prostředí a v jiných rekvizitách. Filmy zemí socialistického tábora z 50. a 60. let se zabývají revolucí a člověkem v ní. Za všechny jmenujme velmi kvalitního Občana Brycha od Otakara Vávry podle předlohy Jana Otčenáška. Vývoj myšlení je i v obecnější a celospolečenské rovině zobrazen i v tomto filmu. Nicméně děj není vše, dílo vyniká vysoce estetickými hodnotami, symfonií pečlivě promyšlených kontrastů, plným využitím média černobílého filmu, neopomíjejíce experimentální vazby se zvukem.

Od Ejzenštejnova filmu Ať žije Mexiko! z r. 1938 je to nejcitlivější a nejhodnotnější pohled na latinskoamerickou realitu s její kulturní odlišností a zároveň revolučním nábojem. Podobně citlivě v této linii, i když ve více reportážním, ale neméně působivém duchu, pokračuje film o dění tehdy aktuálním - „Noc nad Chile“ o Pinochetově převratu.

Toto dílo je filmem a poezií v jednom. Samostatně hovořícím obrazem i dějem. A především jedním velkým pravdivě mluvícím uměleckým dílem, výpovědí o jedné revoluci tam, kde by ji nikdo nečekal.

Martin PEČ

NOVÝ YOUTUBE KANÁL SMKČ

V rámci modernizace našich stránek spouštíme také nový kanál SMKČ na

<http://www.youtube.com/user/komsomolCZ>,

kam budeme pravidelně přidávat různá videa k aktuálním problémům, politické situaci a podobně. Jako první zde můžete zhlédnout video s prohlášením, které se týká plánovaného uzavření dolu Paskov.

Revolúcia alebo prevrat?

A opäť si pripomíname udalosti zo 17. novembra 1989. Mocní tohoto sveta ho nazvali dňom boja za slobodu a demokraciu. Bol to naozaj taký deň? Nemyslím si to. Bol to praobyčajný prevrat.

Kto stojí na tribúnach?

Nie nezaradil som sa vtedy do davu, nepodľahol som davovej psychóze, snažil som sa riadiť vlastným rozumom. Neštrngal som kľúčmi. Bolo mi to odporné. Bolo mi to odporné už len preto, lebo som vedel, že na tribúnach stoja ľudia, ktorým som nikdy nedôveroval. Ich dovtedajšie skutky ma presvedčovali o tom, že za mikrofónmi na tribúnach hrajú s ľuďmi falošnú hru. Poznal som ich zo svojho blízkeho okolia. Boli takí, čo sa vďaka svojmu pôvodu usilovali o návrat pomerov pred rokom 1948, boli to ľudáci alebo ich potomkovia, boli to veriaci ľudia, ktorí sa nechali zmanipulovať cirkvou, kúpiť peniazmi cirkvi, peniazmi Vatikánu, boli to skrachovanci z roku 1968, ktorým nevyšiel vtedy pokus o prevrat a zaľúčili svoju ďalšiu šancu, boli to ale aj zradcovia z radov komunistickej strany, ktorí síce na straníckych schôdzach sedeli za predsedníckymi stolmi alebo v prvých radoch so straníckymi preukazmi vysoko nad hlavami, ale svojimi skutkami už dávno pred rokom 1989 zradili ideály skutočných komunistov. Nakoniec za zradu, za spoluprácu dostali od tých hlavných ocenenie v podobe práva podieľať sa na politickej moci, na rozkradnutí nášho spoločného majetku. To ale vtedy už boli v iných dresoch nie komunistických.

Davová psychóza

Čo to vlastne bola vtedy za doba v tom novembri 1989? Zneužili vtedy študentov. Ruku na srdce. Ktorý študent by nešiel radšej na námestie akoby sa mal učiť. Keď som sa v tej dobe pýtal kolegyné v práci, prečo chodí na námestie, jej odpoveď bola veľavravná. Odpovedala mi, vieš aký je to pre mňa fantastický zážitok keď na námestí všetci spoločne spie-

vajú našu hymnu. Aj to dokázala s ľuďmi davová psychóza.

Okradnutých 15 miliónov

Mali to vtedy dobre premyslené tí "bojovníci za slobodu a demokraciu". Dobre vedeli, že ak chcú ľudí pripraviť o politickú moc nesmú zabudnúť predovšetkým na to aby im zobrali moc ekonomickú. Zločinom menom privatizácia im ukradli ich spoločný majetok, ktorí oni alebo ich príbuzní svojou poctivou prácou nadobudli. Ktorí nadobudli svojou prácou všetci bez ohľadu na to či boli alebo neboli členmi komunistickej strany. Vytvorili priestor a podmienky pre nezamestnanosť, bezdomovectvo, samovraždy, násilie, drogy, priestor na propagáciu primitívnej západnej žumpovej kultúry, priestor na likvidáciu prosperujúcich fabriek, na likvidáciu poľnohospodárstva, zrušili bezplatné školstvo, zdravotníctvo a pod. Dobre vedeli, že potrebujú okradnutých ľudí, morálne rozloženú spoločnosť na upevnenie si svojej moci.

Áno naivní boli ľudia, naleteli im. Uverili ich klamstvám. Naivne si mysleli že im budú padať pečené holuby do huby ako ľuďom na Západe. Neuvedomili si, že tam tie pečené holuby do huby síce ľu-

ďom padajú ale nie všetkým ale len kapitalistom, vykorisťovaná väčšina tam tým kapitalistom na tie holuby dennodenne drie.

Čo s tým?

Dnes stojí pred ľuďmi veľmi ťažká úloha. Zobrať si späť do svojich rúk to, čo im bolo v novembri 1989 a po ňom "demokratmi" ukradnuté. Čaká ich reparáť. Či chcú alebo nechcú, ak chcú dôstojne žiť musia ho absolvovať a musí byť úspešný. Ako sa ale naň pripraviť. Netreba vymýšľať už vymyslené. Nepriateľ sa najlepšie poráža jeho vlastnými zbraňami. Jeden zásadný rozdiel je ale nevyhnutný. Kým bojovníkom za slobodu a demokraciu pri prevrate pomáhali špinavé peniaze zo Západu, hlavnými zbraňami vykorisťovaných v revolúcii musí byť revolučnosť, odvaha, statočnosť, srdce na správnom mieste a predovšetkým túžba po spravodlivej spoločnosti pre všetkých slušných ľudí. Členovia **OZ VZDOR—Hnutie práce** chcú slúžiť vykorisťovaným v ich boji, chcú slúžiť myšlienke spravodlivej spoločnosti.

Ivan ČAVAJDA
Radový člen VZDOR-HP

Časopis **Hraničář** je možné žádat i na redakční poště Vzdoru:

redakcia@vzdor.org

Čítaj, píš, rozširuj, organizuj sa!

Časopis si môžeš predplatiť na adrese:

redakcia@vzdor.org

Na danú adresu tiež môžeš posielat' svoje námety, pripomienky, texty, polemiku i kritiku

Volit' nestačí, organizuj sa!

www.volitnestaci.sk

VZDOR
hnutie práce

www.vzdor.org

VZDOR

časopis vykorisťovanej väčšiny
<http://casopis.vzdor.org>

Kominform

ČESKOSLOVENSKO

Československý komunistický videokanal na
YouTube „KOMINFORM CS“

PAMFLET

Jeseň, aktivačné ráno !
Za mizernú almužnu
robia „prácu záslužnú“!

Práve hľadajú list v tráve,
jeden stojí, asi sa zohnúť
bojí,
traja zívajú,
desiati list dvíhajú,
po ceste ho stratia,
hlavne, že im za to platia.

Mám chuť kričať:
„Čo vám „šije“,
veď ten list zhnije!“
Mladá žena,
z toho listu unavená,
sedí na lavičke pri kávičke.

Do reči sa pustím schuti:
„Chutí?“

Oddychujem,
lístie už je pohrabané!
Začnem si ju doberať:
„Ešte na strome visí!“
Podozrievavo na mňa poze-
rá:
„Čo ste, zo stromov bu-
dem oberať?“
/Človek sa môže červenať!/
Tak to v našom meste cho-
dí!
Do grotesky sa to hodí!

Slavomíra Kotradyová
čitateľka